

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ у ВЕЋУ састављеном од судија Зорана Савића председника већа, судије Соње Манојловић члана већа, те судија поротника Нестора Миковића, Драгослава Јеремића и Радисава Мандића, са записничарем Слободанком Недељковић, у кривичном поступку против окр. ПЕТРУШИЋ ЈУГОСЛАВА и др., због извршења кривичних дела шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ и других, стављених им на терет оптужницом Округног јавног тужиоца у Београду Кт.број 640/99 од 4.05.2000 године прецизираној на јавном главном претресу од 7.11.2000 године након одржаног јавног главног претреса 8.11.2000 године у присуству окр. Петрушић Југослава и његовог браниоца адвоката Николе Николића, и Фолић Горана, окр. Пелемиш Милорада и његовог браниоца адвоката Ненада Вукасовића, окр. Орашанин Слободана и његовог браниоца адвоката Вељка Губерине и Ненада Вукасовића, окр. Влача Бранка и браниоца адвоката Слободана Батрићевевића, те окр. Петровић РАдета и његовог браниоца адвоката Веселина Церовића, те Заменика Округног јавног тужиоца у Београду Небојше Мараша донео је а дана 13.11.2000 године јавно објавио следећу:

ПРЕСУДУ

Окр. ПЕТРУШИЋ ЈУГОСЛАВ.

Окр. ПЕЛЕМИШ МИЛОРАД.

Окр. ОРАШАНИН СЛОБОДАН

Окр. ВЛАЧО БРАНКО [REDACTED]

Окр. ПЕТРОВИЋ РАДЕ [REDACTED]

КРИВИ СУ

Што су:

Окр. Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад, Влачо Бранко и Петровић Раде:

Почетком маја 1999 године код Дечана, у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, у износу који прелази 70.000 нових динара, озбиљном претњом принудили Нимонај Мирсата и Нимонај САдика, да им на штету туђе имовине набаве 20.000 Немачких марака на тај начин што су их по претходном договору, Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад и Петровић Раде претукли и рекли да е их убити ако то не учине, па је Петрушић Југослав позвао телефоном сестру оштећених и наложио једном од њих да телефоном затражи од ње, да пошаље наведени износ новца на гранични прелаз Келебија, што је она и учинила, те су Пелемиш Милорад и Влачо Бранко отпутовали аутомобилом до тог места и преузели новац који су потом окривљени међусобно поделили,

- чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије, у ве. зи члана 22 КЗЈ

за које кривично дело суд окр Пелемиш Милораду на основу цитираних законских прописа и одредби члана 3, 5, 33, 38, 41 КЗЈ утврђује казну затвора у трајању од једне године.

Окр. Пелемиш Милорад

Дана 10.11.1999 године [REDACTED] [REDACTED], у својој кући, неовлашћено држао седам ручних бомби, аутоматску пушку М-70 фабричког броја 13681 са пет оквира одговарајуће муниције, 33 метка калибра 7,62 мм и 2 метка калибра 308,

210/52

- 3 -

[REDACTED] у свом стану,
пиштољ "Бровинг" калибра 7,60 мм, фабричког броја 357 са 5 од-
говасрајућих метака и пушку ручне израде,

- чиме је извршио кривично дело неовлашћено држање
ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 и
1 Закона о оружју и муницији Републике Србије,

за које му суд на основу цитираног законског прописа
и одредби члана 3, 5, 33, 38, 41, 42, 43 КЗЈ утврђује казну за-
твора у трајању од једне године.

Окр. Орешанин Слободан

Дана 10.11.1999 године [REDACTED]
у кући свога таста, неовлашћено држао малокалибарску пушку ЦЗ
99 - Прецисион, фабрички број 00739 са оптичким нишаном и при-
гушивачем, пиштољ Вайтер калибра 7,60 мм, фабричког броја
34437, са два оквира одговарајуће муниције, пиштољ ЦЗ фабрич-
ког броја 2664643 и око 3000 метака различитих врста и калиба.
ра,

- чиме је извршио кривично дело неовлашћено држање ва-
треног оруђа и муниције из члана 33 став 2 у вези става 1 Зако-
на о оружју и муницији Републике Србије.

На суд окривљене на основу цитираних законских про-
писа, а у односу на окривљеног Пелемиш Милорада и у складу са
одредбом члана 48 и 50 КЗЈ

О С У Д У Ј Е

Окр. ПЕТРУШИЋ ЈУГОСЛАВА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД
1 (ЈЕДНЕ) ГОДИНЕ.

Окр. ПЕЛЕМИШ МИЛОРАДА НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У
ТРАЈАЊУ ОД 1 (ЈЕДНЕ) ГОДИНЕ И 6 (ШЕСТ) МЕСЕЦИ.

Окр. ОРАШАНИН СЛОБОДАНА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД
1 (ЈЕДНЕ) ГОДИНЕ.

Окр. ВЛАЧА БРАНКА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 1 (ЈЕД-
НЕ) ГОДИНЕ.

Окр. ПЕТРОВИЋ РАДА НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 1
(ЈЕДНЕ) ГОДИНЕ.

Окривљенима ће се у изречене казне рачунати време про-
ведено у притвору по решењу Истражног судије Окружног суда у Бео-
граду Кри.бр.1706/99 од 14.11.1999.године а који се окривљенима

211/8

рачуна од 11.11.1999 године када су лишени слободе до 13.11.2000 године када је притвор према њима укинут-

II

Окр. Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и окр. Петровић Раде са личним подацима као у списима

На основу члана 350 тачка 3 ЗКП-еа

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да су:

Током 1999 године у Београду за време ратног стања, ступили у Француску Обавештајну службу, на тај начин што је Петрушић Југослав, као припадник те Службе, крајем марта допутовао из иностранства, да би деловао на територији СРЈ, док су Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и Петровић Раде иако су знали за ту чињеницу, почетком априла ставили се под његову команду за новац, па су се њих петорица средином априла као добровољци укључили у састав јединице Војске Југославије,

- чиме би свако од њих извршио кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ.

Окр. Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад и Петровић Раде,

да су средином маја 1999 године код Дечана, Петрушић Југослав са умишљајем подстрекао Пелемиш Милорада и Петровић Рада, да лише живота Идризи Рахмана и Незири Хамида, на тај начин што им је наложио да то учине будући да су се претходно ставили под његову команду за новац, па су њих двојица лишили живота та лица, тако што су их по претходном договору, одвели у оближњу шуму где је окр. Пелемиш Милорад испалио из пиштоља три зрна у груди једног лица а Петровић Раде испалио из аутоматске пушке зрно у главу другог лица, чиме су им нанели повреде услед којих је наступила њихова смрт,

- чиме би Петрушић Југослав као подстрекач извршио кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије у вези члана 23 став 1 КЗ СРЈ, а Пелемиш Милорад и Петровић Раде као саизвршиоци кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије у вези члана 22 КЗ СРЈ.

III

На основу члана 349 тачка 3 ЗКП-еа према окр. Влачо Бранку са личним подацима као у списима

212/52

- 5 -

ОДБИЈА СЕ ОПУЖБА

Да је дана 10.11.1999 године [REDACTED] у свом стану неовлашћено држао пиштољ ЦЗ М-57 ка. либра 7,62 мм, фабрички број 110627,

- чиме би извршио кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33 став 1 ЗОМ-а Републике Србије.

Окривљени се обавезују да суду у складу са одредбом члана 95 и 98 ЗКП-а плати свако од њих износ од по 10.000 динара на име судског паушала у року од 15 дана по правоснажности пре. суде под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужном Окружног јавног тужиоца у Београду Кт.број 640/99 од 4.05.2000 године окривљеном Петрушић Југославу, Пелемиш Милораду, Орашанин Слободану, Влачо Бранку и Петровић Радету стављено је на терет извршење по једног кривичног дела шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ да је окр. Петрушић Југославу, Пелемиш Милораду, Влача Бранку и Петровић Радету извршење кривичног дела изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије у вези члана 22 КЗ СРЈ које су учинили као саизвршиоци, по једно кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији и Републике Србије, окр. Пелемиш Милораду, једно истоврсно кривично дело из става другог у вези става 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије у односу на окривљеног Орашанин Слободана а такође и извршење кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33 став 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије окривљеном Влача Бранку, те извршење кривичног дела убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије окривљеном Петрушић Југославу Пелемиш Милораду и Петровић Радету од којих је ово кривично дело Петрушићу и стављено на терет као подстрекачу у вези члана 23 став 1 КЗ Републике Србије а Пелемиш Милораду и Петровић Радету као саизвршиоцима у вези члана 22 КЗ СРЈ, а која су кривична дела стављена на терет окривљенима по наводима јавне тужбе они учинили на начин време и месту ближе описаним у изреци ове пресуде, са предлогом да их суд огласи кривим и казни по Закону.

У својим одбранама изнетим током главног претреса а које се делимично разликују од казивања окривљених изнетим пред Истражним судијом, што ће бити предмет анализе током образложења ове пресуде, сва петорица окривљених су углавном негирали извршења кривичних дела која су им стављена на терет осим када је у питању извршење кривичних дела неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 Закона о оружју и муницији Републике Србије, везано за окривљене Пелемиша Милорада, Орашанин Слободана и Влача Бранка.

Истовремено су окривљени изјашњавајући се о кривично-правним радњама које су предмет оптужног акта јавног тужиоца на врло опширан и исцрпан начин описали своје деловање кретање и

послове које су обављали пре ступања Уредбе Војске Југославије у априлу месецу, тачније средином месеца 1999 године, у које се наводе суд није детаљно упуштао јер нису били релевантни за оцјену радњи које се оптужницом стављене на терет окривљенима већ је само без једне дубље анализе и њихових навода у овом делу дао приказ активности окривљених пре самог ступања у редове Војске Југославије од ког периода па надаље, се стављају на терет кривично правне радње окривљенима по наводима јавне тужбе а које су биле од значаја за оцјену суда о постојању или не и елемената кривичних дела која се њима стављају на терет.

У том контексту, окривљени је Петрушић навео да је током 1985. године као професионални боксер отишао у Француску, где је наставио своју боксерску каријеру, да би већ наредне године био притворен због неке пуцњаве, због које је међутим након годину дана поступак обустављен јер је он деловао у самоодбрани. 1988 године по изласку из затвора оженио је своју супругу садашњу Сапан Јованду, чији је иначе отац био други или трећи човек париске полиције што му је на неки начин омогућавало да се запосли у три или четири Француске фирме у Паризу које су биле под патронажом Француске полиције, тако да је радио као пратилац чувених личности као што је на пример Жак Ширак Франсоа Митеран. Он није спорио да је тада радио на "прљавим пословима" у смислу да је изазивао неке нереде у продавницама или испред, које су држали Албанци или Арапи, да би тада интервенисала полиција а све зог тога што је он имао аверзију према муслиманском свету посебно према албанцима, јер је рођен и одрастао на Косову и добро поз наје тај менталитет људи. Навео је чак и један случај када је, при покушају да Албанци заузму Југословенски културни центар у Паризу он изазвао неред, да би могла да делује Француска полиција тако да су Албанци и Муслимани били осуђени у том свом нападу на Југословенски културни центар а о чему постоји сазнање и у нашој Државној безбедности. Даље је објаснио да је преко својих познаника и других полицијских фирми ступио у контакт са човеком по имену Патрик Фигаро који је радио у Француској служби безбедности - ДФТ па је на тај начин, касније ступио и са руководиоцем - старешином Патрика госпођом Бенедик и сазнао да су њих двоје били задужени за албанско муслимански комплекс, да би по доласку у Југославију обзиром да живи у Медвеђи, о свему томе обавестио Филић Небојшу радника наше ДБ, који га је упутио на Минета из Лесковца такође радника ДБ, тачније шефа Државне Безбедности за Лесковац, тако да је окривљени наводи, лично том човеку - нинету предоа и визит карту Патрика Кфора јер је имао такво име у визит карти (а право име му је било Патрик Фигаро), стим да је сугерисао Минету, да може да дође у контакт Служба ДБ Југославије и Служба безбедности Француске уколико има потребе а касније му је познато да је и дошло до контакта ових Служби конкретно Јовице Станишића, Ристивојевића и других људи из ДБ Србије, те да је састанак одржан 1995 године што је окривљеном саопштио Патрик. Окривљени је објаснио да је Патрику давао доста информација о радњама албанаца у смислу уношења дроге у Француску и њихових деловања на територији Француске па је стекао код њега повесређе мада он није званично био радник те Службе безбедности нити је имао плату за то већ је његова накнада за обављење послове њему уплаћивана преко жиро рачуна из неких других фирми. С друге стране од људи које је физички обезбеђивао, био је плаћен у кешу.

Окривљени даље је објаснио одређене послове које је одрађивао за господина Патрика Кфора у смислу ликвидирања одређених људи као што су лице под надимком Хамид, Ђука Празина и остали ушта сесуд није упуштао у смислу дубље анализе ових навода обзиром да то и није био предмет оптужбе јавног тужоца.

217/52

- 7 -

У даљој одбрани објаснио је да је 1995 године дошао обзиром да је високи патриота у контакт са руководиоцима Војске Југославије, у које време је упознао и окривљеног Орашанин Слободана инжењера из Београда који је радио у Савезној дирекцији за промет производа посебне намене са којим је било разговора око набавке за Војску Југославије неких уређаја за координирање гађаних циљева и остале опреме, да је у том смислу што је у више наврата окривљени указивао повезивао високе функционере Војске Југославије са људима из Француске у смислу набавке одређене опреме, а што све опет указује само на чињеницу да је радио за интересе Савезне Републике Југославије а не да је имао некакве било какве друге побуде а понајмање оне које стоје у наводима јавне тужбе.

Окривљени је даље објаснио да је по налогу Патрика и Француске службе ратовао у Заиру у којем је упознао и окривљеног Пелемиш Милорада по начину финансирања лица која су иначе у Заиру ратовали пилота осталих официра и тако даље стим да се ради о периоду 1997 године а у који део активности окривљеног се суд такође није упуштао обзиром да није предмет оптужења.

Окривљени Петрушић наводи да је смоиницијативно предлагао нашој делегацији да дође до контакта, мислећи на војну делегацију, Француске службе безбедности у Паризу како би се размотрила ситуација на Косову и Метохији до ког састанка је заиста и дошло са наше стране је био присутан Мирко Божић и остали људи из ДБ-еа, те је закључак окривљеног да је све време радио за нашу страну, јер је податке о НАТО бомбардовању које је добијао од Француске службе безбедности, односно тачније и прецизније од Патрик Фора одмах преносио нашим старешинама Војске Југославије, такође им говорећи о локацијама, на којима се налазе терористичке групе албанаца, стим да је годину дана радио за СММП и то за господина Мишу Марјановића.

Све информације које је добијао навео је окривљени, од Патрика Фора из Француске, преносио је нашим старешинама из Војске Југославије и Државној безбедности, а никада не и било какву повратну информацију да би шпијунирао Југославију, тако да се може рећи да је шпијунирао управо Французе у смислу што је све информације које је сазнавао саопштавао људима у Југославији, а радило се о капиталним информацијама што се албанског живота тиче. Пошто су окривљеном предочени једна група пасоша топографска карта и фотографије које се у списима налазе он је објаснио да је на неким од слика у путним исправама препознао окривљеног Пелемиш Милорада и његовог брата са којим је боравао на Косову, на неким фотографијама своје саборце да није било одређених разлога да се поједине фотографије имају на неким одређеним местима већ су исте фотографисане без неких претходних планирања а што се топографске карте тиче са стрелицама означеним око Београда навео је да је ту карту први пут видео као и слике Аеродрома Слатина и лица која су наведена у три групе на једном папиру чија је имена први пут видео стим да су њему одузета два пасоша аутомобил марке Пежо 406, пиштољ ЦЗ 99 стим да је објаснио да је један пасош југословенски а други француски обзиром да он има двојно држављанство.

Окривљени Петрушић је и даље навео да је био присутан када је лице са надимком Геза који је "наш човек", испалио два пројектила у ногу један у руку једном Албанцу који је ухапшен у Пећи, ком догађају је био присутан а такође је чуо да су неког албанца окр. Пелемиш или Геза већ поменути, ранили у ногу пуцњем из пиштоља, али о чему нема непосредних сазнања.

215/52

- 8 -

Истовремено је објаснио да је знао да су окривљени Пелемиш, како наводи у истражном поступку и поменуто лице Геза, Раде и "Боле" од породице двојице Албанаца тражили откуп за поклоњене животе, али да он у томе нема никаквог учешћа. Чак је био присутан једанпут када је један од тих Албанаца звао Аустрију и тражио од сестре Албанца да се на гранични прелаз Хоргош донесе 20.000 Немачких марака како би му се поклонио живот, а по новац су отишли окривљени Влачо и Пелемиш. Окривљени је отпутовао за Београд а касније по повратку сазнао да је сестра тог Албанца донела 20.000 Немачких марака, стим да је окривљени Пелемиш Радету Петровићу дао 5.000 или 6.000 Немачких марака, а осталим члановима групе поделио остатак новца а њему је вратио дуг од 3.000 марака.

Посебно је објаснио да ти Албанци нису ликвидирани већ су остали у затвору код Војне полиције.

Никада није видео својим очима, али је чуо да су окривљени Пелемиш и Петровић ликвидирали једног Албанца који је "глумио лудило", одвезли га у село Бабовић обукли му униформу "ОВК" и убили га и све је то наводно снимљено на видео камеру, стим да он није видео снимак нити је био очевидац догађаја али је то чуо од поменутих Пелемиша и Петровића, а међу људима се почело чак и то да је окривљени Пелемиш морао да испали девет пројектила да би убио једног Албанца из Пећи али, да ли је то тачно или не окривљени Петрушић незна нити је присуствовао тој ликвидацији нити је од Пелемиша чуо такве детаље.

Окривљени Петрушић је навео и то да је 17.05.1999 године био ухапшен и 30 дана провео у притвору код Војног суда у Београду а након чега је пуштен, да је због тога и по повратку у Париз морао да иде на саслушање био испитиван на околност да ли би он, да је НАТО пешадијска машинерија кренула на нашу земљу ратовао на страни Југославије, када је потврдно одговорио, објашњава да је на територију КОсова и Метохије ушао у униформи КФОР-а са ознаком француског војника јер није имао никаквих других докумената а што му је омогућио његов пријатељ већ поменути Патрик из Француске, и једини његов циљ уласка у Косово био је да пронађе доктора Вујаја, да га извуче према територији Савезне Републике Југославије и који би могао да њему буде сведок да није он ликвидирао његову фамилију као што је било неких прича ушта се суд такође није упуштао јер није било предмет оптужба по оптужници јавног тужиоца.

У својој одбрани коју је изнео на јавном главном претресу, окривљени је везано за кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ које му је стављено на терет тачком 1 оптужнице објашњавао његова деловања везано за саму Војску Југославије до ступања у јединице исте, објашњавајући да је он за интересе Војске Југославије организовао и састанке у Француској наших људи из војног врха са Француском Обавештајном службом тако да је Југословенска војска све време знала ко је он тим пре што је у тој групи био и оптужени Орашанин Слободан, да је та делегација долазила да би купила америчку и француску опрему за артиљеријско гађање, да је даље у једанаестом месецу 1997. године долазила југословенска делегација на велики сајам у Паризу на изложбу најсавременије полицијске опреме када је са Орашанином дошао и Мирко Божић заменик начелника Оперативног Центра МУП-а Србије, када су имали састанак и са Патриком Фором у Француској и да он никада није крио ни пред том делегацијом ни касније да је он један од сарадника Француске обавештајне службе што је значило да има одређене привилегије а не да је формално био француски обавештајац. После овог састанка

216/82

је у децембру 1997 године се окривљени нашао са Мирком Божовићем, замеником начелника Оперативног Центра МУП-а Србије, упознао и Ненада Баточанина радника РДБ када је 4.12.1997 године био позван на састанак стим да га је позвао Франко Симатовић "звани Френки" када је окривљени отишао два три дана разговарао са нашим људма а у оквиру ког разговора је разрађиван сваки сегмент његовог живота од одласка у Француску па до тог састанка када је саопштио радницима ДБ да ће у марту месецу 1998 године доћи до оружаних инцидената на Косову да ће предводити Агим Чеку, Том Берина, Бујруш Букоши и остали и када су га људи са којима је разговарао питали шта он може да учини у вези с Косовом а он рекао да може да неутралише албанске вође у Женеви под покровитељством СРЈ што му није дозвољено, да би касније у марту 1998 године упознао раднике Министарства иностраних послова Мирослава Марјановића који је био запослен у Амбасади у Паризу и њему предао све планове које је на основу свог сазнања исцртао на акције које су спремали терористи и шиптари на Косову када му је предао и око 65 писаних извештаја везане за ове акције и активности сепаратиста, преко 20 карата нацртаних и око 500 факсова ухваћених од терористичких формација албанца на Косову. Затим је објаснио да је накнадно ове планове у вези напада НАТО пакта на Југославију предао Француској Служби и као накнаду добио у власништво кућу у Паризу и путничко возило Пежо 605, стим што је поменуте планове предао Мирославу Марјановићу који је био запослен у Југословенској амбасади у Паризу у том граду дакле Паризу а након овога му је Орашанин организовао састанак са пуковником Обавештајне службе Томом Бурином у вези објашњења свих планова о нападу НАТО пакта на Југославију када је он Томи Бурину предао податке о покретању Американске морнарице према албанској обали из Грчке базе и остале важне капиталне податке посебно наглашавајући да ни једна његова формација није била нетачна већ обрнуто од свих тих података од 80% података које је он предао нашим радницима Обавештајних служби и Војске Југославије су могле да носе назив строго поверљиво, тако да је он све што је радио радио у интересу Југославије а не у неком другом правцу. Окривљени је посебно објаснио да је у том контакту са Мирославом Марјановићем припадником Обавештајне службе као и у вези одржавања контакта са нашој Kontraобавештајном службом по молби набавио за РЕСОР државне безбедности специјалну пушку Снајпер којих има свега осам у Француској и исту је продао за 16.200 марака нашој Државној безбедности и ако је она коштала преко 20.000 и нешто хиљада јер је желео да остатак од 6.000 или 7.000 марака буде нека врста његове дотације овој Служби уз коју је донео и 120 комада муниције.

Окривљени Петрушић је у више наврата поновио да је он био активиста у оквиру Обавештајне службе Француске ДТС само у домену Алжираца и Авганистанаца и био ангажован против анти-терористичких дејстава ове популације у Француској, а не да је био припадник Обавештајне службе Француске већ сарадник. У Француској је био третиран као припадник Француске Обавештајне службе јер је само тамо имао аутомобил и имао право да иде где год хоће, да би могао да обавља своје антитерористички програм против Авганистанаца и Алжираца а накнада за обављени посао и неки начин припадништво тој Служби био је не у новцу већ у погодностима и устпима као што су биле могућности изношења робе из Француске могућност да уђе преко Француске државе у одређене кругове мафје да би завршавао одређене послове и слично без неких формалних процедура, могућност да има приступ код свих конзула у Конзултима Француске а да је као припадник Француске Обавештајне Службе са новчаном накнадом био до јуна 1990 године када је у том временском периоду обезбеђивао Митерана и неке остале високе политичке личности. То је значило да је до јуна 1990. године био на неки начин формално и дефакто припадник Француске Обавештајне Службе а као такав на платном списку њеном, а након тога је прешао у статус сарадника Службе стим да га иста

нити је плаћала већ је имао одређене бенифиције напред помену-
те. Управо и није хтео да буде члан Француске Обавештајне Служ-
бе јер га иста није могла да плати за послове које он није
хтео да обавља, а пре свега због тога што није хтео да буде
завистан од те Службе када би му била ускраћена и његова лична
слобода. Апсолутно је нетачно да као што стоји у тачки 1. оп-
тужнице је он допутао крајем марта из иностранства да би де-
довао као припадник Обавештајне Француске Службе на територији
Југославије заједно са осталим окривљенима најпре што је у пе-
риоду 30. марта до 6. априла се налазио у Медвеђи, након тога
је 6. априла имао састанак са пуковником Обавештајне Службе То-
мом Ђурином у ресторану Стеко на ауто путу, када је био при-
сутан и окривљени Орешанин Слободан, а када је добио задатак
да као припадник и грађанин СРЈ оде у Албанију и донесе по-
датке који се односе на бомбардовање Југославије од стране НАТО
снага. Требало је да из Албаније донесе и остале податке у
вези агресије на Југославију. У том контексту он је 10. априла
добио дозволу за излаз из земље потписану од стране генерала
Неговановића где постоји и уредан запис од његовог изласка кроз
Мађарску па када је био на граници Мађарске окривљеног Орашани-
на који је био с њим позвао га је Ненад Баточанин, тражећи од
окривљеног Петрушића да уговори хитан састанак Радета Маркови-
ћа са високим функционерима Француске Обавештајне Службе што
је он и учинио, а 9. априла 1999. године отишао у Рим, затим у
Бари, ступио у контакт ради добијања информације са одређеним
људима и 10. априла ујутру са глисером прешао на албанску те-
риторију са француским и италијанским новинарима, у Албанији
покупио све потребне податке за нашу Обавештајну службу стим
да је на тај начин фактички шпијунирао француске и америчке
снаге у Албанији и самим тим постао припадник Југословенске
контраобавештајне службе суштински гледано. 24. априла 1999.
године доставио је податке о два главна штаба ОВК-а који су
се налазили на Косову у Ландровцима и Пагаруши које штабове је
у једном дану Југословенска војска разбила без и једне жртве.
У Француској Обавештајној Служби су знали да он ради за Југосла-
вију али само у односу на Албанију и у односу на муслимане и
муџахедине у Босни. Ово тим пре када је пре кретања за Југосла-
вију разговарао са старешинама и људима из Обавештајне службе
Француске и рекао им да иде у Југославију да брани своју земљу
децидирано им рекавши да не жели да има више никакав контакт с
њима док траје агресија на његову земљу Југославију тако да је
његовим преласком границе Југославија Мађарска и доласком у Ју-
гославију престао чак и његов статус сарадника са Француском
обавештајном службом а то самим тим подразумева да је могао да
ради на штету неке друге нације и државе или Албаније узимају-
ћи рпи томе у обзир и саму Француску.

На посебно питање тужиоца објаснио је да у ситуацији да
је дошло до неких података од Америкаца који би користили
Француској Обавештајној служби он би исте доставио њима али под
условом да они не штете Југославији. Све планове је украо и упра-
во предао Југославији кој су се односили на копнену агресију
снага НАТО на нашу земљу понављајући да су планови које је он
доставио проследио Мирославу Марјановићу у Амбасади у Паризу
били Амерички планови за напад на Југославију а који напад је
требало да изврше снаге НАТО а тек накнадно су Американци овај
план предложили НАТО пакту и усвојили га.

Од посебне важности је било да је 26. марта 1999. године
од Француске Обавештајне службе добио факс са одређеним бројем
где је био обавештен у пет тачака о два главна штаба ОВК на Ко-
сову и њиховој локацији о команданту РЕмију и подујевским сепара-
тистима под тачком 3 у вези Војводине под тачком 4. у нападу
сепаратиста на место Лукова и тада је био присутан и окривљени
Орашанин када је пристигао факс, а тај факс је управо предао

218/52

Менаду Баточанину раднику РДБ тако да за време читавог бављења у Југославији и на Косову ни једног тренутка није ступао ни у какву везу па ни телефонску са одговорним личностима у Француској, обавештајној служби. Тачно да је позивао Сержа Лазаревића да је контактирао са мајком која је тада била оперисана и да је као што је већ навео уговарао састанак између Радета Марковића и Француске обавештајне службе у Паризу када је тамо био отишао, а да је апсолутно нетачно да је било какве разговоре путем сателитског телефона обављао у команди у Дечанима већ је путем тог сателитског телефона за који су знали и МУП Републике Србије и Команда Војске Југославије управо могао доћи до шиптарских положаја и на тај начин проверавао шиптарске телефоне који су користили њихови терористи тако да се он у Југославији ничим осим што се тиче Албанаца и Муслимана није бавио. Навео је чак и то да је по доласку у Југославију добио износ од 16.2000 немачких марака као накнаду за порушену снајперску пушку (а који нижи од стварне цене коштања од око 6.000 до 7.000, да је остатак новца а укупно је имао 27.000 немачких марака био његов лични новац и то да је 10.000 марака потрошио приликом одласка у Албанију ради прикупљања података напред цитираних. Даље је навео да је помагао све своје саборце у 125 моторизованој бригади којој је припадао а којом је командовао Милорад Пелемиш новац је давао и одређеним војницима инвалидима.

Однос остале четворице окривљених Петрушић је објаснио тако да они нису били под његовом командом осим у случајевима када је он директно лично водио некакву акцију јер је у осталим случајевима је за команду у бази био задужен оптужени Петровић и извесни Обреновић Зоран из Власенице, стим да је са сваком акцијом коју су они предузимали био упознат командант бригаде и ни једна се акција није спроводила без старешине из Војске Југославије о акцији биле упознате нити је одобриле.

Потпуно је нетачно да је окривљени објашњава он претупкао са окривљеним Пелемишом и Петровић Радетом двојицу неидентификованих Албанаца како се наводи у тачки 2 оптужнице мада их је испитивао у вези података који су релевантни за Војску Југославије. А уз притвор који се налазио у самом њиховом логору прошло је више од 50 људи а не само пет за колико је он добио података и за колико је био питан. Поменути двојицу Албанаца он је саслушавао два пута насамом и једанпут у присуству капетана Савовића. Чуо је касније након месеца или два дана када се вратио са Косова да је тако урађено са двојицом шиптара и да је неко разговарао телефоном са њиховом сестром да је она послала паре и у његовом присуству су телефонирали пет или шест Албанаца и звали су своје сестре и браћу из Немачке односно само браћу да би прикупили податке о телефонима шиптарских терориста и да би дојавили одређене остале податке. У његовом присуству иначе преко сателитског телефона нико није звао сестру у иностранству ни тражио новац за откуп неког Албанца. Људи који су телефонирали са његовог телефона а ради прикупљања одређених података нису били ударани с његове стране, стим да је он само двојицу кшиптара по једанпут ошамарио да би сазнао неке податке али незна њихова имена. Све обавештајне послове за интересе наше земље радио је са окривљеним Орашанином и капетаном Савовићем а тек када је задњи пут ухапшен, сазнао је од радника Државне безбедности да је окр. Влачо Бранко и Милорад Пелемиш су одлазили са још једно особом на гранични прелаз да би узели пасре од неке особе која је донела паре из Аустрије. То је сазнао и у то га је убедила Служба државне безбедности мада он непосредних сазнања нема.

Што се тачке 3. оптужнице тиче окривљени Петрушић је навео да он није био упознат са тим да су окр. Пелемиш и Петровић, наводно стрелили двојицу Албанаца, истакавши даље да

219/502

та два Албанца нису уопште убијена, јер би то свакако било јав. љено са Косова. Уосталом они су били ухапшени 17. маја 1999. године, и од тада би ти лешеви били пронађени јер је још увек Војска Југославије после његовог хапшења остала на терену истакавши и то да је он з аиста саслушавао Идризија и његовог другара који је лежао рањен у десну ногу за време док су се налазили у болници у Пећи, да је однео мобилни телефон који је био њихово власништво јер су они били извиђачи, да је тај рањени шиптар заиста признао учествовање у ОВК али а када се вратио у јединицу сутрадан је тај Албанац био извучен из болнице и пуштен на слободу а да ли је то био случај са Идризијем окривљеном Петрушићу није познато јер би како он наводи вероватно то могао да каже капетн Савовић. Иначе Албанац који је пуштен на слободу из болнице је окривљеном одавао податке у вези челника ОВК.

Према томе током целокупне своје одбране изнете на јав. ном главном претресу окривљени Петрушић је негирао извршење било ког кривичног дела које му је стављено на терет оптужницом Окружног јавног тужиоца и то тачкама 1. 2. и 3.

Бранилац окривљеног Петрушића је у својој завршној речи, изнео једну широку ретроспективу догађаја током целог кривичног поступка везану за свог бравеника окривљеног Петрушића наводећи да сматра да апсолутно ни једног доказа о извршењу било ког кривичног дела стављеног му на терет није пружила јав. на тужба током вишемесечног суђења, да цео овај процес има један више политички значај, да у свему томе посебно треба имати у виду да је саслушано петнаест високих функционера Војске Југославије потпуковника и пуковника и да су сви они као и радници МУП-а Србије саслушани сведоци, исказали управо супротну улогу његовог бравеника окривљеног Петрушића у току њиховог деловања на Косову као патриота. При томе је посебно указао на исказ Амбасадора Југославије у Паризу господина Марјановића као и одређених припадника Службе државне безбедности, који су се афирмативно изјашњавали о деловању окривљеног Петрушића и његовој улози и активности на Косову а који су и на самом претресу окривљенима изражавали једну захвалност као саборцима на фронту што је био случај са готово свим сведоцима, осим монтираног сведока Савановић Станка званог Геза који сведоци дакле говоре у прилог добрих намера окривљеног и његовог патриотског деловања. Бранилац је напоменуо да није спорно да је у једном периоду окривљени Петрушић био припадник Службе ДСТ те да се ради о једној Служби унутрашње безбедности Француске, у време када је он радио на захтев Франсоа Митерана и био функционално због тог посл у тој Служби, као што је тачно и то да је користио све своје могућности као припадник те Службе, а касније сарадник, у корист наше Земље, а не у обрнутом правцу, нити је дао било какву информацију која би се могла подвести под део радње и елемената дела које му се ставља на терет оптужницом јавног тужиоца под тачком 1. Најзад о томе сведочи по речима браниоца и исказ сведока Баточанина који се такође изјашњавао о деловању окривљеног Петрушића а о чему говоре сви писмени докази од периода 1993 године па надаље из којих произилази да је окривљени сарађивао са Службом ДБ и Другом Управом Армије, да је у априлу месецу 1997. године малте не украо одређена документа која су говорила о будућој НАТО агресији на нашу Земљу што је било све од непроцењиве вредности доставио све податке Другој Армији и осталим надлежним у нашој Земљи, а на тај начин својим деловањем, спречио погибију многих људи и спречио гађање многих циљева. Цитирајући даље исказе поменутих сведока саслушаних у овој кривичној правној ствари и осталих изразио свој став о апсолутном непостојању доказа да је окривљени извршио кривична дела стављена му на терт због чега најпре суд треба да донесе ослобађајућу пресуду.

Прихватајући у целости реч свога браниоца окривљени Петрушић ј изјавио да се он не осећа кривим, ни због једног кривичног дела које му је стављено на терет уз предлог да га суд ослободи од оптужбе.

Другоокривљени Пелемиш Милорад најпре је објаснио кроз своју одбрану једну своју професионалну генезу, за време док се налазио у Војсци Југославије наводећи да је завршио средњу Војну школу пешадијски одсек, и отишао у Војску Југославије тачније полицију где је био командир вода, затим је радио у обезбеђењу генерала Бранка Мамуле и чланова Председништва, а затим као безбедњак одлази у Словенију, где је учествовао у хватању групе Шпегел и спречавању дотока робе из Мађарске. Учествовао је и у разбијању групе Ловрић у Сплиту а када су избили сукоби у Хрватској тачније у делу Вуковара, учествовао је као инструктор снајпериста што му је била специјалност у јединици да би и сам у периоду од 1991 године од септембра до децембра учествовао у ослобађању овога града. За ово учешће је одликован медаљом за храброст. Током 1992 године је у Републици Српској Крајини учествовао као инструктор борио се код Карловца и на Велебиту и обишао сва ратишта током 1992 и 1993 године у Републици Српској. У јулу месецу 1994 године наводи да је окривљени био је унапређен у чин поручника да би у 1994 години био постављен за команданта Диверзантске групе "Паук" која је касније добила званичан назив Десети диверзантски одред. У овај одред је заједно формирала Војска Републике Српске, Војске Југославије и СДБ Републике Србије у којој је јединици остао до јануара 1996 године када је она због утицаја ССОРА расформирана у року од 24 сата. После расформиравања ове јединице се он вратио у Југославију у новембру 1996 али је радио даље војну безбедност Републике Српске пратећи активности Армије Босне и Херцеговине како у погледу људства тако и наоружања учествовао на откривању илегалних група Војних снага са Запада и имао као обавезу откривање тајних база Муџахедина и уништење њихових база.

Посебно је окривљени навео да када је дошло до распада Десетог диверзантског одреда су из истог вих десеторица наставили да раде тајно "Паук", у Босни уништавајући привредне објекте пруге и друго радећи на праћењу СФОР-а Муслимана и уништење њихових база и вих десет су се потписивали као група "Паук" која нема никакве везе са групом која је предмет овог оптужба јер ј једино од свих окривљених можда окривљени Влачо Бранко начуо у Босни да је он био у саставу те Диверзантске групе.

Окривљени Пелемиш објаснио је да је он окривљеног Орашанин Слободана упознао крајем 1996 године, јер је долазио у Фабрику Телеоптик где је овај као инежњер радио и који је окривљеног Пелемиша и упознао са Петрушић Југославом у Хотелу Турист у Београду. Већ при првом сусрету окривљени Југослав Петрушић му је понудио да буде његов борац и да крену за Закар где ће укупно бити 120 људи са територије Србије и Републике Српске а што је он прихватио због своје лоше финансијске ситуације. Што се тиче окривљеног Влача Бранка њега је упознао 1993 године у Сарајеву приликом одбране Илијаша, а након овога је Влачо дошао у Србију као избеглица, виђали су се повремено а у току 1998 године када су почели проблеми и сукоби на Косову наводи окривљени Пелемиш, њега су позивали људи из Босне који су желели да се боре на Косову са којима је имао такав договор од раније. Тада је он чуо од људи Војске Југославије да постоји једна јединица Државне безбедности чији је центар на Тару а да нема потребе за одлазак добровољаца на Косово јер тамо све функционише уредно са Војском Југославије те је он у тај Центар послао неке људе да би се он негде око 20.марта 1999 године

22/1/92

ставио под команду Обавештајне службе Војске Југославије пуков. ника Зимоња Чиколе и Капор Милодрага од којих је добио задатак да ради на просторима Српске Федерације БиХ у зони Сарајево Брчко. Радећи на тим задацима 14. или 15. 04. 1999 године је њга позвао првоокривљени Петрушић где су обавили разговор у једној кафани на Црвеном крсту а где су били оптужени Петрушић и пуковници Војске Југославије Пантовић, пуковник Ђуровић, као и окр. Слободан Орашанин те су разговарали у вези његовог ангажовања његових људи на просторима Косова.

Што се самог Петрушића тиче окривљени Пелемиш је навео да је од њега лично чуо да је он радио за Француску службу безбедности ДСТ и он то ни једног тренутка није кријао а то је касније чуо и од њеог саборца окривљеног Влача који зна Француски па је присуствовао неким телефонским разговорима које је преко сателита обављао првоокривљени Југослав са извесним Патриком, иначе функционером Обавештајне службе безбедности Француске, стим да му је првоокривљени заиста објаснио да ради искључиво за Службу Француске безбедности када су у питању послови против Муслиманског фундаментализма.

Враћајући се на састанак у ресторану на Црвеном крсту окривљени Пелемиш је даље навео да су наведена лица тражила од њега да се изјасни да ли је расположен да иде на Косово, да има је потребно 20 до 30 људи за извршење задатака који су проведени, те да му је речено да Војска плаћа 67 динара дневницу по човеку када му је било речено да ће са његовом групом ићи и окр. Петрушић и Орашанин, тим пре што је Петрушић из тих крајева па могу да користе његове могућности познавања терена. Све време је то предлагао и лично пуковник Пантовић и на њему је било да се организује и Јавни сабирни центар у Гроцкој а на њему као задатак да ангажује и припреми људе што је он учинио јер је довео људе из Босне а радило се све о блиским рођацима браће и стричевима међу којима је био и брат Радоје Пелемиш.

Саслушан у истражном поступку на записнику од 14. 11. 1999 године окривљени Пелемиш се изјашњава на тај начин да га је ангажовао окривљени Петрушић да крену на Косово да ће сваком од ангажованих лица бити исплаћивано по 1.000 немачких марака месечно а да ће имати при томе и дневницу од 67 динара коју је обећала Војска Југославије јер ће се третирали као доброволци. Било је укупно 25 лица коима је био окривљени Петрушић, преко Војске Југославије је конкретно преко Регрутног центра Гроцка су њих 25 отишли као доброволци у 125 Моторизовану бригаду Дечани, распоређени у Трећој вод Војне полиције а јединицом је командовао лично Петрушић.

Објаснио је и то да је лично од Петрушића чуо да има девизне рачуне у Швајцарској банци и Белгијској банци и био присутан када је дао налог окр. Влачу Бранку да Мерцедесом пећке регистрације оде на гранични прелаз Келебија што је овај и учинио јер је извесни Серж пријатељ Петрушића донео новац који је по носу од 9.000 марака. Такође је лично био присутан када је на Косову Петрушић преко сателитских телефона контактирао са Патриком из Француске али незна садржину разговора стим да је после сваког од тих разговора Петрушић саопштавао који ће од стране НАТО агресора циљеви бити гађани и да је његов задатак да о томе извештава Војску Југославије. На главном претресу Пелемиш је објаснио неке детаље одласка наводећи да када су се скупили у Гроцкој да је он одредио да командир вода буде Зоран Обреновић зв. Мајић, командир Одељења Петровић Раде и Мићић Живко а да је он требао да буде командир вода, али да он тада тог дана

није отишао на Косово јер је имао неке друге послове по наредби пуковника Змоје па је отишао после десет дана и придружио се јединици. Када је дошао на Косово у Дечане затекао је капетана Војске Југославије Савовић Миломира (или Миодрага) који је био командир чете и њима директно претпостављени а уједно је обављао и дужност команданта безбедности 125 Моторизоване бригаде. Све наредбе везано за обављање задатака је командир вода Зоран Обреновић добијао управо од капетана Савовића јер је таква била хијерарсијска поставка.

Иначе окривљени Пелелиш наводи даје, када је долазио са Влача Брком на Косово из Београда, и први пут чуо да овај носи новац власништво Петрушића стим да му није рекао одакле је тај новац нити где га носи, истакавши на главном претресу да осим 67 динара на име дневнице од Војске Југославије није друго плаћање на састанку у кафани код Црвеног крста није било стим да је он и од раније знао да је Петрушић увек код себе имао доста новца по пар десетина хиљада марака.

Подвукао је да на Косову окривљени Петрушић није њима командовао мислећи на окривљене, јер је он био под директном командом капетана Петровића официра КОС-а тамо да је Петрушић био заменик командира вода Обреновића званог Малића што је већ напоменуто а да је овај опет сва задужења добијао од капетана Савовића.

Окривљени Пелелиш је у истражном поступку навео да је тачно да га је изнервирао један шиптар који је носио униформу ОВК који је био у затвору Војске Југославије и у афекту из Шкорпиона је прострелио његову леву руку али је он наставио да га провоцира након чега му је пуцао и у лево стопало, што се догађало половином маја у Војном затвору у Дечанима. Тачно је и то навео је исти окривљени да је првоокривљени Петрушић преко телефона ступио у контакт са сестром једног од двојице Албанаца тражио за њихову главу откуп од по 10.000 марака по глави, да је он обавио тај разговор новац стигао на мађарско Југословенску границу и да је тај новац преузео Ацо Јовић из Босне који новац је предат Влача Бранку а овај новац поделио тако што је њему Пелелишу дао 2.000 марака, окр. Петрушић Југославу 4.000 до 5.000 марака, Петровић Раде добио је 1.000 марака а остали војници по списку су добили 500 марака јер се укупно радило о цифри од 20.000 немачких марака.

Објашњавајући на питање тужиоца у истражном поступку а на з аписку од 14.11.1999 године везано за младића коме је пуцао у шаку и стопало, да се ради о младићу од 25 до 30 година, који није хтео ништа да каже провао је свима српску мајку, па како су имали велике губитке на Кошарама, пуцао је два пројектила а затим му је окривљени Петрушић рекао кроз два дана одведи га из затвора и ликвидирајте га тако да га је извео из затвора одвео га у оближњу шуму Јуник код Дечана ближе Ђаковици у мају месецу и ликвидирао га на тај начин што му је пуцао у груди из пиштоља испаливши три пројектила што је било под директним наређењем окр. Петрушић Југослава. Окр. Петровић Раде је истог дана у исто време и на истом месту ликвидирао и другог Албана испалио је један пројектил из аутоматске пушке у главу што је такође било наређење окривљеног Петрушић Југослава стим да је тај други Албанац био стар око 20 година. Обојица су били заробљени као војници УЧК јер су амблеми имали на маскирним униформама и то немачке униформе са ознакама УЧК а док су били у затвору били су у цивилном оделу, због чега када су их водили да их ликвидирају су их натерали да обуку униформе. Окривљени је тада на поменутом записку објаснио да познаје осталу четворлицу окривљених, да зна да су само он и Петровић Раде ликвидирали поменуто два Албанца а да остали окривљени нису учествовали у

лишавању живота било кога, нити је то њему познато.

Што се тиче оружја које је стављено на терет окривљеном он је навео да поседује викендицу у Белегишу и да је своје оружје мислећи на аутоматску пушку М-70, пиштољ 6,35 чију ознаку не зна као и 4 до 5 бомби офанзивних и дефанзивних сакрио у фотељу где је полиција пронашла ово оружје. Наводећи да за наоружање и за бомбе није имао дозволу и знао да у Србији то нико неће да му призна као уредну дозволу и оружани лист који је имао издат у Републици Српској, наводећи да му је била позната Уредба Владе Републике Србије везано за оружје а да је комплетно наоружање донео из безбедносних разлога са собом јер је имао претње од муслимана да ће га ликвидирати због учешћа у рату у Босни.

Међутим на записнику код истражног судије од 18.11.1999 године а затим и на главном претресу окривљени Пелемић је категорички оспоравао наводе свог исказа са поменутог записника од 14.11.1999 године код Истражног судије осим стављања му на терет кризичног дела из члана 33 став 3 у вези става 2 и 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије наводећи да је такву изјаву искључиво дао због принудне тортуре и несношљивог повољаја који је имао за време од када је притворен до доласка у Палату правде на саслушање. Од људи који су га ислеђивали био је натеран у периоду од 3 од 4 дана док се налазио у подруму да када буде изведен пред суд, да изјаву да је он ликвидирао једног шиптара а окривљени Петровић Раде другог у исто време на истом месту што апсолутно нема везе са истином, па је измишљено чак да је била присутна некаква камера којом је требало да се слика акција ликвидације са којим делом он везе нема тим пре што је у Босни имао око педесетак муслиманских затвореника и никога није ликвидирао па нема разлога да је и ово учинио већ је све што је испричао 14.11.1999 године учинио из страха. Такође су му довијца људи у завору рекли да треба да терети окривљеног Петровић Радета, да је он ликвидирао другог Албанца да је писао у притвору и СУП-у изјаве руком а по диктату људи који су га ислеђивали док су неке изјаве биле само откуцане машином а он их потписивао као што му је било и наложено да мора да каже да га је као и Петровића на то натерао Петрушић Југослав првоокривљени.

Што се тиче новца који је подељен једном приликом га је донео окривљени Влачо Бркић који је био отишао на гранични прелаз Југославија Мађарска, том приликом је Петрушић рекао да је то његов новац те да ће свако од бораца добити по 500 немачких марака, тако да је и он својим борцима поделио овај износ, али је Команда Војске Југославије знала да се радило о овом новцу који је поклон окривљеног Петрушића да ту ништа није било сакривено.

Његов је лични став да је окривљени Петрушић велики патриота и да је све време његовог боравка на Косову као његов саборац он имао патриота и велико српска осећања у оквиру којих је деловао. Чиста је измишљотина навео је да је окривљени Пелемић да је он Савановићу иначе у овом кривично правном поступку сведоку наредио да донесе две униформе тим пре што чак да је постојао тај притвор у Дечанма приступ њему је могао да има само капетан Савановић командант војне јединице и командант безбедносне бригаде те је извођење затворених лица и евентуално њихова ликвидација и могла ићи само по његовом наређењу а што није био случај. У том смислу је навео и то да је сведок Станко Савановић са којим очигледно није у добрим односима, сведочио да је кривично дело убиства извршено око Бурђевдана дакле негде око 6. маја 1999 године, а он се на Косово појавио 8.05.1999 године, да је

224/82

њему даље нуђено да сведочи лажно против Петрушића, Станишића генерала Перишића, генерала Ратка Младића што је све он одбио да учини. Посебно је нагласио и то да му је приликом саслушања у подруму од стране непознатих лица речено да ће бити доведен његов син у ходник да ће га тући и да је тај страх због чега је изнео изјву 14.11.1999 године у којој је потврђивао извршење дела која су му стављена на терет био најачи неизмеран приликом тог првог саслушања да би касније када је видео о чему се ради да се ипак доводи у суд као и касније на претресу рекао праву истину.

Бранилац окривљеног Пелемеша је истакао да од четири кривичних дела у којима је његов браћеник окривљени Пелемеш н' обухваћен оптужицом јавног тужиоца се може говорити само о кривини делу неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 и 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије што је оставио суду на оцену, наводећи да ни један од доказа за извршење кривичног дела шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ није предложен током главног претреса од стране јавне тужбе јер је неспорно да се његов браћеник ставио под Команду Војске Југославије Трећег вода 125 Моторизоване чете војске полиције 75 бригаде а не ни под какву контролу првоокривљеног Петрушића, посебно указујући да је његов окривљени пред довођење пред Истражног судију пет дана био у подрумима изложен претњама и уценама уз нуђење некаквог дила, претњама и предочњем да му се син налази у другим просторијама под каквим утиском је и давао прву изјаву која једина чини окосницу јавне тужбе у односу на овог окривљеног. Што се тиче кривичног дела изнуде стављеног му на терет под тачком 2. оптунице такође за то не постоји ни један доказ осим исказа сведока Савановића који је компромитован и из чијег исказа више него јасн произилази мржња овог сведока према окривљеном Пелемешу тим пре када је током својих казивања овај сведок доводио да окривљени Пелемеш никада није био у првим борбеним редовима, што је управо супротно утврђено, као што је његов компромитовани исказ оповргнут и другим исказима осталих сведока. Указујући суду да је његов браћеник окривљени Пелемеш одликован одредом Милоша Обилића од Радована Караџића и да није отишао на Косово да би се бавио уценама и убиствима већ из других разлога бранилац је указао посебно на исказе сведока Тешића и Савановића који су као сведоци доведени у суд и натерани да дају исказ какав треба да дају, о чему ни браниоци ни окривљени нису били обавештени, а посебно наглашавајући да је његов браћеник који се налазио на ратиштима и у Хрватској и био у највећим сукобима у Босни никада никога није лишио живота и понашао се по правилима Војске Југославије о чему су сведочили војна лица Савовић и остали официри, затим предложио доношење ослобађајуће пресуде у односу на окривљеног Пелемеш Милорада тим да је ову реч свога браниоца у потпуности прихватио и сам окривљени наводећи да се он не осећа кривим демонстрирајући током завршне речи у ком смислу је окривљени зврнуо ноговицу десне потколенице да покаже трагове батињања под којим је био подвргнут а који трагови стоје и после годину дана) и наглашавајући улогу сведока Савановића званог "Геза" који је зато што је био уцењен за давање одређених исказа се није нашао на опт женичкој клупи указујући на то да је на рукама носио своје мртве робаке које је ангажовао за одлазак на Косово да му је то највећа казна, да је срамота да се њему на терет стављају одређене кривична дела за време док се борио за интересе земље док су други добијали бавећи се бизнисом увозне извозне дозволе а ти други су управо они који су га касније тужили.

Трећеокривљени у овој кривично правној ствари Орашанин Слободан иначе дипломирани машински инжењер, који је такође објаснио свој развојни пут уз нвођење да је радио у Фабрици

225/12

"Телеоптик" у Земуну у Фабрици Телеоптик ондашњи Жироскоп тако да је стицајем околности 1991 године упознао Пелемиш Милорада који је био тааактивно војно лице, да је 1995 године упознао у децембру месецу првоокривљеног Петрушића при ком сусрету му је Петрушић рекао лично да ради за извесну Француску Обавештајну службу да је задужен за муслимански фундаментализам и шиптарски тероризам, стим да је о овом разговору одмах обавестио генерала Лоштарића његовог познаника који ради у Држав. ној безбедности објашњавајући и то да је било разговора између њега и првоокривљеног Петрушића око неких потреба за сателитску навигацију али а је ту било проблема око неких топографских карти за разлику од оног система координата на којему су рађене карте НАТО-а. Категорички је тврдио да никакве топографске карте он није дао Петрушићу већ су исте које су предмет анализе у овом предмету карте које су се могле купити у сва кој књижари. Дале је Орашанин објашњавао сарадњу окривљеног Петрушића и његову у оквиру вршења одређених потреба набавке Војске Југославије када је одлазио у Париз на сајмове наоружања и њихов однос 1996, 1997 и 1988 године као и чињенице везане за боравак окривљеног у Заиру, Сиралеоне у Либерiji Мауроку и Тунису, то је одређеним лицима које је окривљени Петрушић ликвидирао то није било предмет посебне анализе везано за овај кривично правни случај.

Окривљени Орашанин навео је и то да је њему познато да је крајем јуна 1998 године окривљени Петрушић почео да доставља податке нашим Службама о томе шта ће НАТО агресори бомбардовати у нашој Земљи стим да је ове податке превасходно достављао Другој Управи.

Познато му је и лице по имену Сергеј Лазаревић који је бивши легионар јер је он донео 15.000 марака на гранични прелаз Келебија или Хоргош и тај новац је предао окр. Влада Бранку како наводи Орашанин. Ово је требало да служи за исплату добровољцима мислећи на војнике и то по 500 немачких марака а то су војници окривљеног Петрушића, којима је он био претпостављени стим да порекло тог новца њему није било познато.

Један од добровољаца коме је надимак "Геза" (Савановић) навео је окривљени Орашанин, му је рекао да су уцењене две шиптарске главе на износ од 20.000 немачких марака и да је тај новац преда некое али незна коме.

Познато му је и то да је окр. Петрушић примао преко факса Француске поруке на шиптарском језику а такође он слао Француској Служби бројеве сателитских телефона до којих су долазили наши органи безбедности из корпуса и то уз њихову сагласност како би Француска служба могла да прислушкује разговоре шиптарских сателитских телефона.

Из свега овог анаводи Орашанин произилази да је у контакту са Француском Обавештајном службом Петрушић радио за интересе југословенске ствари, тим пре што они нису имали у југословенским условима могућности технике да прислушкују разговоре преко сателита који су водили албански терористи а то им је било омогућено на овај начин.

Био је позван од Војске Југославије да оде на Косово и то од органа безбедности Војске Југославије, за који му је боравак и учешће Војска Југославије давала и плату.

По његовом сазнању окривљени Петрушић је давао податке нашим органма безбедности а да ли и неком другом он не зна стим да су подаци ишли једносмерно директно од окривљеног Југослава ка нашим и органима безбедности а његов је задатак био да то контролише и самим тим директно контролише окривљеног Југослава.

Окривљени Орашанин није спорио да је приликом претреса његовог стана у Београду улици Солунској број 30, из стана његовог стана у улици Санџачкој 52 пронађено оружје које је он или добијао на поклон и куповао када се радило о пиштољу ЦЗ 99, малокалибарском пиштољу Маргулин руске производње, малок алибарскј пушки Тоз, пиштољу Валтер 7.65, пиштољ 3бројовка трофејни, затим малокалибарска пушка ЦЗ 99 са снајпером пригушивачем, ваздушна пушка малокалибарска, муниција са барутним пувењем и 3000 комада друге муниције, 10 пригушивача за које је иначе он стручњак јер их је лично патентирао и конструисао. Познато му је да је пре одласка на Косово за Ресор ДБ, набављена једна специјална пушка из иностранства што је учинио окривљени Петрушић, а за коју је приликом предавања РДБ добио 17.000 или 18.000 марака којом приликом је њему окривљени Петрушић предао на име посредовања износ од 3.500 марака, и то за посредовање за набавку ове пушке, да он није како наводи пак на Записнику истражног поступка од 14.11.1999 године добио никакву новчану накнаду нити динарску нити девизну од окривљеног Југослава већ од Војске Југославије и то 67 динара дневно.

Посебно је објаснио да су сви окривљени били у ратној зони за време боравка на Косову, уз директно сазнање Обавештајне службе Војске Југославије односно Управе безбедности и да су све њихове радње које су обављали биле учињене уз сагласност високих функционера Војске Југославије.

Навео је да није упознат са ликвидацијом двојице шиптара кој ису били заробљеници Војног затвора у Дечанима, као што му није познат ни податак да је било ко ликвидирао у шуми Јуник. И он је потврдио наводе окривљеног Петрушића да је капетан безбедности Александар Савовић, издавао сва наређења и био њина први претпостављени, као што зна да је постојао један Војни заговор у једној кући где је смештена чета Војне полиције у Дечанима у коју никад није улазио нити му је познато која су лица у њему била.

Даље је окривљени Орашанин исцрпно објаснио његову улогу и улогу окривљеног Петрушића у контактима људи из Војске Југославије и Француске око набавке оружја и разних уређаја потребних нашој војсци а посебно наглашавајући да је након разговора са Гораном Живаљевићем контактирао са окривљеним Петрушићем који му је заиста говорио о томе да је кренула ескадрила те да ће бомбардовати нашу Земљу што није уследило због квара авиона, о томе да је у састанцима са високим функционерима Баточанином Њенадом и Лештарић Драганом кроз више састанака фик окривљени оба. вештавао о свим могућим немирима и подацима које је добијао путем факса о евентуалним будућим догађајима на Косову, давао информације шта ће и када ће бити бомбардовано у Београду, што се све показало тачним. Даље је током главног претреса окривљени објашњавао на исцрпан начин детаље, о којима је окривљени Југослав као и он обавештавао људе из Војске Југославије везано за НАТО агресију и то људе као што су Ђуровић Стеван Пера Симић Ненад Баточанин и остали тако да се то њихово деловање апсолутно не може посматрати у контексту оптужбе за кривична дела која су им стављена на терт оптужницом Окружног јавног тужиоца.

Бранилац окривљеног Орашанина адвокат Вељко Губерина у својој завршној речи указујући, да се ради о једном исто-
вјеском случају који ће остати у југословенском и српском
кривичном суду јер се ради о врло тешким оптужбама, и специфичним кри-
вичним делима не честим која су иначе по његовом убеђењу произ-
ишли из аутархичних система истакавши да не постоји ни један од кон-
кретних доказа који би ишли у прилог утврђивању кривичне одговор-
ности његовог брата окривљеног Орашанина. Анализирајући ак-
тивности свих окривљених а посебно његовог окривљеног времена 1991
године надаље јасно је по оцени браниоца да се ради пре свега о
ауторитарним патриотима а не плаћеницима члановима некаквих група
осталог како се ови људи називају у оптужном акту. Посебно
је указао на немогућност одбране да обавља ову функцију како то
предвиђа Закон о кривичном поступку дакле у првим фазама испити-
вања окривљених, пре свега алудирајући на исказ од 14.11.1999
године који су окривљени дали а који се самим тим не могу сматра-
ти валидним, а из којих изгледа јавна тужба једино црпи извесне
доказе, али не довољне за оглашавање окривљеног кривично одговор-
ним.

Указао је на чињеницу да је током кривичног поступка са-
мостран од тринаест еминентних личности, затим још три па онда
о један сведок високих војних функционера а затим и седам по пре-
стоју јавног тужиоца дакле укупно двадесетак сведока, од којих
је првих поменутих тринаест апсолутну подршку дало његовом бра-
ћанику и осталим окривљенима друг друга тројица који су били у сво-
јим исказима ни за ни против, али истовремено ни једном речју
нису допринели утврђивању кривице окривљеног Орашанина што је слу-
чај и са осталом седморицом сведока.

Напротив ако се суд упусти у анализу тих исказа управо
невидети да из њих произилазе атрибути који се приписују окрив-
љенима као патриотима борцима који су помагали Војсци Југослави-
је дајући одређене информације ризикујући своје животе и слично.
Није спорно по речима браниоца да је можда и првоокривљени а што
не искључује могућност у односу на треће окривљеног, био члан
неке Организације или Обавештајне службе али током овог кривич-
ног поступка није доказано ни које, ни када је било ко од окрив-
љених ступио евентуално у ту организацију или обавештајну служ-
бу већ о томе само постоје индиције што одбрана сматра постоји
и у овом случају али што свакако и апсолутно није довољно за
оглашавање окривљених одговорним поготову када такве индиције
нису поткрепљене ни једним доказом потребним и веродостојним
да би се неке могла приписати кривица поготову овако тешким
кривичним делима. Због свега тога је бранилац затражио од суда
доношење ослобађајуће пресуде у односу на окривљеног Орашанина
у смислу члана 350 тачка 3 ЗКП-а.

И Окривљени Орашанин као и остали окривљени чија је од-
брана до сада анализирана прихватају у свему реч свога браниоца
изражавајући свој став о томе да се он не осећа кривим због кри-
вичног дела стављеног му на терет под тачком 1. оптужнице, јер ни-
када нје би припадник било какве Обавештајне службе нити се
ставио под било чију команду за новац а поготову првоокривљеног Пе-
трушића, већ је искључиво припадник Војске Југославије што је ут-
врђено током поступка док се осећа кривим због извршења кривично
правних радњи обухваћен тачком 5. оптужнице а везано за кривично
дело из члана 33 став 2 3 акона о оружју и муницији Републике
Србије, утолико што није поштовао Закон и држао оружје без одоб-
рења надлежних органа понављајући да је за већи број оружја које
се помиње имао уредну дозволу.

И четвртоокривљени Влачо Бранко је у оквиру своје одбране најпре на записнику кдо Истражног судије од 14.11.1999 године објаснио да је од стране другоокривљеног Пелемиш Милорада његовог познаника а бившег официра Војске Југославије након напуштања радног места као полицајца Савезног СУП-а, прешао да ради као милиционер у Републички СУП БиХ, затим отишао у пензију активирао се 1992 и постао полицајац Републике Српске, да би то радно место напустио у октобру месецу 1996 године.

Обзиром на мала примања која је имао прихватио је понуду окривљеног Пелемиш Милорада да оде у Заир што је и учинио и у исти одлазио у два наврата стим да је њихов командант дакле свима који су отишли био окривљени Петрушић Југослав а непосредни руководила окривљени Пелемиш када је за време боравка у Заиру лично чуо од окривљеног Петрушића да он ради за Обавестајну службу Француске односу на Службу безбедности Француске. Све време свог боравка био је у позадини што је са њим био случај и касније на Косову јер је он иначе логистичар и по природи посла није у првим борбеним линијама.

По доласку у Југославију је био дакле ангажован од Пелемиш Милорада, да поново води логистику у позадини на Косову, стим што му је обећано да ће бити месечно плаћен јер треба да се на Косово оде априла 1999 године што је он и учинио и отишао са групом плаћеника, стим да је и даље њихов командант био Пелемиш Милорад а главни човек "Петрушић Југослав".

И овај окривљени наводи да је био присутан телефонирању окривљеног Петрушића са Француском које је трајало највише 14 секунди да неби били услед дужег разговора сателитски откривени њихови положаји стим да он није упознат у садржину разговора.

На ооменутом записнику окривљени Влачо наводи да га је окривљени Југослав послао на гранични прелаз Келебија где је он ступио у контакт са бившим полицајцем извесним Јовић Ацом, преузео новац од извесног Сержа за кога је касније сазнао да је наш држављанин и има презиме Лазаревић, када је како наводи у једном тренутку схватио да њих плаћа држава Француска а не Војска Југославије, јер је од укупног новца који је преузео од Аце Јовића а то је било око 13.000 марака Петрушић задржао 3.000 марака а остатак је подељен војницима од прилике у износима од по 500 немачких марака.

Даље је окривљени објашњавао приче које је чуо чији до душе очевидац није био о томе да су окр. Пелемиш затим Раде Петровић, у овом кривичном поступку сведок Станко Савановић зван "Геза", малтретирали и мучили заробљенике како су бар о томе причали, да су вршили одређене плачке злата, девиза и тај плен делили, да он о томе нема личних и непосредних сазнања.

Исто тако објаснио је да је чуо да су уцењене главе двојице Албанаца на износ од 20.000 немачких марака те је он послат на гранични прелаз Келебија, путничким возилом Мерцедес уз објашњење да ће му већ поменути Аца Јовић, успоставити контакт са родбином Албанаца којом приликом је са њим путовао на гранични прелаз и окривљени Мишо Пелемиш када су преузели 20.000 ДЕМ од њели новца у Дечане стим да је њему Пелемиш предао износ од 3.000 марака због неких нерашчишћених дугова а остатак новца окривљени претпоставља да је дат осталим колегатама. Од Пелемиша је чуо да је Петрушић задржао 5.000 или 6.000 марака а да он то сврсно незна.

Даље окривљени је објаснио да он није био очевидац али је чуо, да је изведена једна акција ликвидирања четири до пет албанаца, заробљеника, стим да је цела акција требало да се слика видео камером коју је дао Савовић - Геза и да је акција изведена на тај начин што су албанцима обучене униформе ОВК дато ватрено оружје без ударних игала и да су у околини села преко пута шуме Јуник где је била направљена заседа они ликвидирани и то њих четворица петорица а у којој акцији су, по причању његових сабораца, учествовали окр. Пелемиш окр. Петровић извесни Ђорђе из Братунца неки Грк и остали. Међутим опет је окривљени Влачо поновио да он није био непосредни очевидац догађаја стим да је била прича да је цео догађај снимљен камером а касета даље преда-та капетану Савовићу. Окривљени је поновио да је и прича око пљачке албанских кућа и људи само чуо нити их видео нити је учествовао у њима.

Што се тиче разговора које је окривљени Југослав обављао на Француском језику, објаснио је да је то он чинио сам, стим да је увек говорио након тих разговора шта ће бити гађа-но наредних дана од циљева, да му је те информације како је објашњавао давала Обавештајна служба Француске, а да је он одмах о томе обавештавао Војску Југославије.

Иначе окривљени Влачо ни приликом првог испитивања од наведеног датума у истражном поступку није спорио да је у његовој кући пронађено пиштољ ЦЗ 7,62 мм, и то у Остружници у улици Њоситеја Обрадовића број 7, за који није имао дозволу а који је к ако објашњава добио на реверс од Војске Југославије свестан, да није требао да га донесе кући. Саслушан у другом наврату код Истражног судије од 18.11.1999 године окривљени Влачо појашњава да је отишао да преузме девизе и то износ од 13.000 марака по налогу окр. Петрушић Југослава и то преко свог познаника из полиције Аце Јовића, да је овај преузео новац од извесног Ђержа Лазаревића и да га је, Влачо након преузимања донео на Косово те да је мислио да су девизе послате од државе Француске али да он у то није сигуран и незна чије су оне власништво стим да је окривљени Петрушић увек говорио даје то његов новац и да он дели да финансира своје саборце.

Посебно упитан да се изјани о ликвидирању четворице петорице албанаца о чему се изјашњавао приликом првог исказа напред цитираног, објаснио је да се о томе само причало и да он нема непосредних сазнања стим да незна ни да ли су лица која је поменуо у свом првом исказу заиста учествовала у том догађају.

Поновно је да је окривљени Југослав контактирао са лицем Патрик из Француске стим да он садржину разговора није знао да је увек скрећо пажњу да не можда преко сателита разговарати 14 секунди јер би у супротном могло доћи до регистрације њихове позиције због чега се окривљени и удаљавао од базе да би вршио разговоре, да је заиста окривљени Влачо био присутан када су стизали пакети-ви за које је Југослав тврдио да су из Француске, са упитаним тач-кама наредних циљева који ће бити гађани од стране НАТО агресора, а да је он одмах по добијању тих телекса исте носио у Приштини или Баковицу где су се налазили безбедњаци Војске Југославије и упознавао их са тим.

Категорички је на записнику поновио да о ликвидирању фин-тара који су били заворени у притвору Војног затвора у једној кући у Дечанима апсолутно нема никаквих сазнања.

239/52

- 23 -

Саслушан на главном претресу окривљени је негирао у потпуности свој исказ од 14.11.1999 године код Истражног судије објашњавајући као и уосталом остали окривљени, да је био натеран и уцењен уз претње судбином жене и деце да да изјаве о наводном познанству приликом боравка у Паризу са извесним Патриком кога уопште никада није видео наводећи да је приликом лишећа слободе у кући његове таште у Остружници одведен од стране непознатих људи у неку зграду где му је одмах натакнут цак на главу који му је био скинут након пет дана када је био приведен код Истражног судије поготово када је био лишен слободе 9.11.1999 године у 10 часова а саслушан први пут 14.11.1999 године, даје наводећи да је у притвору био изложен батинама и малтретирању где су му биле читане изјаве наводне осталих окривљених (Пелемиша Петрушића, Петровића) који су све признали па је и он потписивао одређене изјаве стим да он

уопште није упознат ни да ли је ни где постојао Затвор при јединици у Дечањима, нити му је познато да су било који шпијтери уцењени да ли је неко доносио паре а све изјаве које је дао код Истражног судије биле су производ притиска и претње.

Бранилац окривљеног је не упуштајући се у дубљу анализу овог кривично правног случаја, обзиром на изнете завршне речи његових пртходника колега бранилаца наводећи да се ради о јако тешким делима која су стављена на терет његовом браћенику а због чега је и сама кривична одговорност због тих дела повлачи тешку кривичну санкцију па је молио суд да посебно обрати пажњу на његове наводе о непостојању доказа да је окривљени Влачо Бранко извршио најпре кривично дело обухваћено тачком 1. ове оптужнице - шпијунаже, јер за то не постоје ни објективни (време начин место) и било који облик деловања његовог браћеника, услови као ни субјективни елементи о постојању дела који се огледају кроз његову свест и хтењу да приступи било каквој Обавештајној служби нити се стави под био чку команду.

Што се тиче кривичног дела под тачком 2. оптужнице - убиства из члана 47 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије такође наводи да не постоји ни један релевантан доказ за утврђивање кривине одговорности његовог браћеника јер он као што је доказано током поступка није знао ни за било какав приручни Затвор нити је пак контактирао са родбином погубљених лица.

Указао је и на личност окривљеног који је пре свих ових догађаја радио у Војсци Југославије, затим као полицајац Управник Затвора, да је за време ратних догађаја био укључен као припадник Војске Југославије а у ситуацији када му је и супруга запослена и такође била активна као медицински радник у ратним условима, због чега је предложио доношење ослобађајуће пресуде.

Прихватајући реч свога браниоца окривљени Влачо је навео да се он не осећа кривим због кривичних дела која су му стављена на терет, па је поновио то током завршне речи, током целог поступка пре свега предкривичног добио доста батина опет указујући на један део његових изнуђених изјава уз предлог такође да га суд такође ослободи од оптужбе.

Најзад, а што се тиче одбране окривљеног Рада Петровића најпре поризилази из з аписника од 14.11.1999 године када је управо био први контакт окривљеног са судом да је он и поред упозорења Истражног судије на половини свога исказа како то стоји у поменутом записнику, на питање Истражног судије да ли је писао писмену изјву у полицији и да ли је та изјава узета под принудом изјавио да је писао неку изјаву и да даље неће да одговара на

постављена питања обзиром да има право да се пред судом брани путањем.

Након констатације да окривљени жели да се брани путањем и пошто је потписао записник као и Истражни судија, Заменик јавног тужиоца је приговорио и предложио суду да унесе део исказа који је окривљени већ дао, нашта је окривљени изјавио: ја не желим да се ни једна моја реч унесе у записник о мом испитивању, а дао сам исказ само поводом догађаја који се односи на мој одлазак у Заир а почео сам исказом о доласку на Косово и шта се тамо почетку догађало. Инсистирам да се у овај записник не унесе ни једна реч коју сам изговорио а тачна је примедба тужиоца да сам почео да причам о мом доласку на Косово и да причам о ликвидацији двојице Албанаца када прекидам свој исказ и у даљем току поступка ја желим да се браним путањем.

На главном претресу а на записнику од 10.07.2000 године, окривљени Петрови Раде је изјавио да жели да изнесе своју одбрану наводећи да је пре свега одликован од стране Радована Караџића са златном медаљом за храброст пет пута рађаван, а у вези дела која му се стављају на терет објаснио је:

Да је окривљеног Пелемиш Милорада упознао 1995 године као професионалног команданта Републике Српске и то елитних јединица Војске Републике Српске тачније Десетог диверзантског одреда. Са њим је у чествовао у војној акцији око Сребренице а касније га није видео до 1997 године, када је преко извесног Драгана Тодоровића био ангажован да иде у Заир као војницима - Црнцима. Што се тиче самог одласка на Косово навео је да је он такву жељу имао још 1998 године тако што је од рођака окривљеног Пелемиш Милорада, Небојше Гагића који је са њим ратовао у Републици Српској сазнао да регуларна Војска Југославије организује одред добровољаца па је сазнавши за ову чињеницу отишао одређеног дана у Хотел Турист у Београду, где је затекао окривљеног Пелемиш Милорада и Влача Бранка, када је сазнао да ће га окривљени Влачо Бранко одвести до Регрутног центра у Гроцкој. Заиста је тамо и отишао и затекао неке своје пријатеље из Босне као и Петрушић Југослава кога није видео од Заира до тада и када је сазнао да ће му командир вода бити извесни Мавић Зоран. Нико му није спомињао новац у вези одласка на Косово осим што је Војска обећала да ће платити дневнице, и једини мотив му је био да из патриотских разлога оде на Косово.

Из Гроцке су наводи окривљени Петровић отишли у ННШ где су задужили наоружање, затим одатле у Дечане и стационарирали се у једно одмаралиште, а затим су се лоцирали на другу локацију због опасности од НАТО агресора. Окривљеног Орашанина је виђао у Штабу а не и на терену у акцијама у које је одлазио с друге стране са окривљеним Петрушић Југославом и осталим саборцима.

Окривљени Петровић је објаснио да је Пелемиш Милорад био отсутан у тову њиховог боравка на Косову два до три пута од два до три дана. Међутим, обзиром да је он био војник а њему Пелемиш претпостављени није могао знати куда овај одлази. Цели Вод којем су припадали наводи окривљени Петровић припадао је под директно командовање капетана Савовића а ради се о Трећем воду Војне полиције у оквиру 125 пешадијско моторизоване бригаде. Упознат је био да постоји један сателитски телефон кога је видео код окривљеног Орашанин Слободана док није код Петрушића познато му је да се војска јављала кући са тог телефона што он није чинио није имао коме да се јавља. После акција се углавном одмарао и време проводио читајући Библију и слушајући радио.

Ни од кога није чуо да оптужени Петрушић ради за неког другог а за нашу корист или штету јер да је то знао чак би упо-
требио оружје против њега, јер је заиста на Косово отишао из патриотских разлога. У том смислу није ни знао за чињеницу да ли или не окривљени Петрушић припада некој тачније Француској Обавештајној служби.

Што се тиче навода оптужнице којим се ставља њему на терет извршење кривичног дела изнуде окривљени је истакао да, док је био на Косову, ништа није чуо у вези те изнуде нити је на било који начин у њој учествовао а о свему је сазнао 9.11.1999 године када је био лишен слободе на граници Келебија. Лишен је слободе док се налазио заједно са Пелемиш Милорадом при повратку из Мађарске где су тражили посао на одређено време тако што им је био стављен приликом лишења слободе чак на главу од стране десетак људи који су их лишили слободе, били су одведени у непознатом правцу а затим у неки подрум где су доживљавали страшне тортуре и батине када је њему чак сломио зуб с леве стране када му је држана цев пиштоља у устима када је задовољно много удараца по глави и доживео многе претње да ће му убити брата и оца и када му је дата заиста на потпис једна изјава коју је он потписао под принудом.

У том контексту објаснио је и код Истражног судије што је познато и самом судији и јавном тужиоцу био у страшном шоку и када је ове наводе везане за тортуру и мучење које је доживљавао изјавио и у истражном поступку.

Суд је посебно анализирао исказ окривљеног Петровића изнет пред Истражним судијом 18.11.1999 године када је навео најпре да је о 18.априла до 15.маја 1999 године боравао на Косову да је примао плату од 67 динара од Војске Југославије, а да је такође у два наврата добио по 500 немачких марака и то први пут од окривљеног Пелемиш Милорада за једну добро обављену акцију што је потврдио на главном претресу јер му је било час да од таквог посебног командира добије овај износ, да је наведени износ од 500 марака добио и једанпут од Петрушића а износ од 400 немачких марака да носи породици свог покојног саборца ратног друга Дука и Зорана. На истом записнику додао је и то да је чуо заиста да је окривљени Петрушић разговарао телефоном на Француској језику који је могао да разликује од других језика страних али да садржину разговора незна стим да су радници безбедности Војске Југославије редовно долазили код њих и обављали разговоре са Петрушићем или Пелемишем али не и са њима како он наводи обичним војницима.

Што се тиче оптужбе везано за смрт двојице Албанаца окривљени је навео да ни на самом записнику од 18.11.1999 године било одређених племика о томе да је он изјавио да се осећа морално кривим за смрт двојице албанаца појашњавајући на главном претресу да се њему у контексту његових размишљања може судити за смрт још многих албанаца терориста који су погинули на Кошарама у активним борбеним редовима на линији фронта где се и он налазио и где је и он могао да погине. Међутим, када је дао такву изјаву односно почео исту да даје и објашњава своја размишљања о погинулима и смрти у животу што су коментарисали у том смислу и јавни тужилац и Истражни судија сматрао је да се морално осећа кривим за погинулих свих људи па и терориста на Косову а не конкретно за двојицу људи у оквиру кривичног дела које се њему ставља на терет.

Бранилац окривљеног Петровића указује да по његовом схватању овај кривини први случај је у једном специфичном периоду

нашега друштва попримио карактер афере, и у тој контексту навео да ни једним доказом током главног претреса који би пружио јавна тужба, није утврђено да је његов браненик окривљени Петрушић односи Петровић извршио кривична дела којим је он обухваћен а која су њему стављена тачком 1. и 2. оптужнице на терет.

Бранилац је посебно истакао да се његов браненик у истрази бранио ћутањем а да их је томе мислећи на све окривљене, како је окривљени Петровић навео и сам Истражни судија саветовао говорећи да би за све било боље да се бране ћутањем. Мотиви због којих је његов браненик отишао на Косово регрутован у оквиру Војске Југославије као добровољац суд је могао сасвим јасно да уочи током претреса а у ком тренутку се чак окривљени Петровић и не познаје са окривљеним Југославом Петрушићем под чију се наводну команду ставља што апсолутно нема везе са истином, нити има сазнања да се овај бави било каквим нечасним пословима је би га сигурно као партиота и борац ликвидирао а тим пре што толико окривљеног Југослава Петрушића, кога бранилац помиње није у директној вези са његовим бранеником Петровићем, најбоље изјашњава саветник Амбасаде Југославије у Паризу који наводи да је Петрушић тамо приман као пријатељ Амбасаде. Бранилац је објаснио део казивања његовог браненика на записницима код Истражног судије од 14.11. и 18.11.1999 године, а што је тек на главном претресу било у потпуности разјашњено што је и овај суд током одбране окривљеног навео да се ради о некаквој моралној савести и осећају гриже савести иначе свих лица у рату а не због тога што је лишио живота двојицу Албанаца што апсолутно ни једним доказом није могло бити утврђено.

Због тога је предложио доношење ослобађајуће пресуде у односу на овог браненика да би и сам окривљени Петровић Раде у својој завршној речи, а прихватајући реч свога браниоца, желео да после пет данаprovedених у подрму преле годину дана provedених у самици са специјалним третманом навео да сматра да је крив, али због тога што је Србин што није Канађанин или неки страни држављанин, због тога што се не зове Бровина, због тога што је ратовао раме уз раме са људима који имају највиша одликовања које се може добити као српски војник.

Суд је у оквиру доказног поступка а у циљу утврђивања материјалне истине у овој кривично правној ствари као и основаности навода оптужног акта јавног тужиоца те проверавајући одбрану окривљених, на сагласан предлог странака прочитао исказе свих саслушаних сведока током кривичног поступка и са досадашњих главних претреса и то Пешић Драгана, Станка Савановића, Александра Савовића, Момира Стојановића, Стевана Ђуровића, Миодрага Пантовића, Драгана Телесковића, Лештарић Драгана, Станимира Стојменовића, Небојше Филића, Мирослава Марјановића, Мирка Божића, Рената Баточанина, Марковић Звонка, Јовић Александра, Гагић Небојше, Пантовић Миодрага, Магнугић Зорана, Илије Бранковића, Мирчић Вукмира, Живаљевић Горана, прочитао потврде о улажењу у стан и сруше просторије окр. Орашанин Слободана од 10.11.1999 године, Пелениш Милорада од истог датума, са потврдама о привремено одузетим предметима од 10.11.1999 године, прочитао фотокопију одликовања које се односи на Радета Петровића као и допис Борачке организације Сребренице упућен суду, уверења окр. Петровић Рада о његовом ангажовању у ратним операцијама у Републици Српској као и о његовом рававању, фотокопију списка добровољаца од 19.04.1999 године, потврду Војне Поште 8365 Косовска Митровица за окривљеног Петрушић Југослава, даје фотокопију оружаних листова окр. Орешанин Слободана, допис Савезног министарства за иностране послове број 209 од 14.04.2000 године, као и допис Ресора ДБ број 3/2000 од 17.04.2000 године, прочитао изјаве Нимона и Мирсада Садика Нимонија и Луона Нувхаја, прочитао поднесак Окружног јавног тужиоца

од 6.11.2000 године у којем је садржан и доказни предлог и писмене доказе који су пристигли у суд, на сагласан предлог одбране и јавног тужиоца прочитао све писмене доказе (скице спискови окривљених, спискови добровољаца регрутованих из Војног центра Гроцка, фотографије топографске карте и остале), па је пошто је одбио предлог јавног тужиоца за саслушањем сродника покојних Идризи Рахмана и Незири Хамдије као и оштећени Нимони Мирсада, Нимони Садика и Нимони Ђосе, као и релевантним у овој кривично првеној ствари, утврдио чињенично стање описано у изреци ове пре. суде које се тиче осуђујућег дела те постојање извршења кривичних дела због којих је окривљене огласио кривим а с друге стране нашао да у односу на кривична дела која су окривљенима Петрушићу, Пелемишу, Орашанину, Влача Бранку и Петровић Радету стављена на терет под тачком 1. те окривљенима Петрушићу, Пелемишу и Петровићу под тачком 3. оптужнице, а односе се на кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ и кривичног дела убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије није било доказа да су их окривљени починили због чега је у смислу прописа члана 350 тачка 3 ЗМП-а донео ослобађајућу пресуду.

Наиме најпре из исказа Александра Савовића иначе капетана Војске Југославије који је запослен у Служби безбедности у Војсци Југославије а који је у критичном периоду био начелник безбедности 125 моторизоване бригаде утврђено да је он све окривљене упознао 21. априла 1999 године, а да су дошли под његову команду сви обучени у униформи Војске Југославије са нашим наоружањем те да су ратовали у Дечанима као припадници Војске Југославије - добровољци. Лидер од ове групе, од њих двадесетак био је прво-окривљени Петрушић Југослав, који је иначе и представљен као велики Србин који се бори за нашу ствар и од кога је сазнао да је ртовао на многим ратиштима у Босни у иностранству, да је био у Легији странаца те да је и сам сведок из тих разговора закључио да он ради за Француску Обавештајну службу али да је велики патриота родољуб наше Земље. Дале је сведок потврдио наводе одбране окривљеног да је учествовао у разним дејствима на Кошарама да је учествовао у изради посебне справе фугастера која се пуни великим количинама експлозива и специјалним плочама за усмеравање дејства експлозива који избацују шрафове опијке и гвожђе и остало и да је он био заиста упознат и са другим акцијама у којима су окривљени учествовали осим Орашанина и Влача који су били логистичари дакле у позадини и поред тога што је под његовом командом било 7500 људи, тако да није био у могућности да све време буде са окривљенима.

Сведок се изјаснио да је постојао притвор у коме су шиптари били задржавани између 24 и 48 сати, да је он лично учествовао у информативним разговорима са шиптарима а да је приликом једног испитивања заједно са њим учествовао и окривљени Петрушић који му је много помогао приликом испитивања јер је војник шиптар кога су заробили ступао у контакт преко сателитског телефона са рођацима у Немачкој а овај му давао информацију преко тог телефона како да се повеже са шиптарима на Косову, која се веза и остваривала заиста после неколико минута тако да су долазили до драгоцених података како сведок наводи за њихову Службу Војске Југославије.

Посебно је указао да је лично проверавао податке које му је окривљени Петрушић Југослав давао који постоје и дан данас, у Служби безбедности Војске Југославије о томе који ће циљеви бити гађани од стране НАТО агресора у наредним данима како од наоружања тако и људства и заиста су те информације биле сдрагоцене у смислу дислоцирања технике и људства тако да окривљени Југослав је по његовом мишљењу радио за нашу ствар јер

235/52

је све то и лично испроверавао не искључујући могућност да је окривљени Петрушић радио нешто друго али да то њему свакако није познато.

Што се тиче притвора који је постојао сведок је дозвољавао могућност да је окривљени Југослав могао да неког изведе из притвора али да то њему није познат јер је он дакле Петрушић само у његовом присуству неколико пута одлазио да обиђе притворена лица.

Што се тиче уцене двојице шиптара на износ од 20.000 марака као и ликвидирање двојице мештана у околини села у шуми Јуник њему ништа није познато.

С друге стране познато му је из приче окривљеног да је све одастке које је могао добити из Француске достављао Војној обавештајној служби, Државној безбедности Савезном министарству унутрашњих послова, Војној безбедности тако да је његов општи утисак да су сви окривљени имали жељу да и даље остану на Косову оног тренутка када им је саопштено да треба да се врате и да је по њему њихов мотив доласка на Косово био патриотски разлози тим пре што је окривљени о коме се највише сведок изјашњава лично са њим ишао у опасну зону на Кошарама где је сваког часа могао да изгуби живот и то онда када су одлазили у извиђање понели видео камере иначе власништво сведока да сними терен и да планирају одакле би наша војска поставила флугастер и могла да оформи правац дејства.

Управо из тих чињеница наводи сведок када су само њих двојица дакле он и окривљени Петрушић били на терену у врло опас. ној зони произилази да је он велики патриота.

Из даље анализе сведока Момира Стојановића пуковника Војске Југославије а иначе у време рата на Косову и Метохији начелник безбедности Приштинског корпуса, Стевана Буровића пуковника Војске Југославије који је радио у војној безбедносној служби, Миодрага Пантовића пуковника Војске Југославије који ради у Управи безбедности војне полиције, даље потпуковника Драгана Телесковића по дужности органа безбедности произилазе њихови истоветни наводи о томе како су сви окривљени са осталим добровољцима а што су и они у својим одбранама наводили приступили РЕГРУТНОМ Центру у Гроцкој какве су они улоге имали у самим акцијама из којих исказа такође произилази и чињеница активног учешћа окривљених у првим борбеним линијама а посебно:

Из исказа Момира Стојановића да су сви добровољци када су стигли у Дечане добили у присуству пуковника Живковић Верољуба обавештење да морају да се придржавају наређења капетана Савовића који им је био претпостављени, да је он био опрезан у контактима са окривљеним Југославом, обзиром да му је овај саопштио да је више времена провео у Легији странаца, да је ратовао на разним ратиштима у страним земљама а да је истицао да је родољуб и слично али да је његово субјективно мишљење да је окривљени Петрушић Југослав велики патриота јер је то у периоду од 21.04. до 15.05.1999 године, боравком у Дечанима и показао. Остале окривљене сведок није имао прилику да упозна нити је имао са њима блиске контакте стим да му је познато да је ова група била доведена са задатком да извиђа терен што су они и чинили јер је сведок тако обавештен од капетана Савовића који је био њихов непосредни претпостављени а детаљи везани за притвор у Дечанима даљи детаљи о томе ко је боравио у притвору њему нису били познати.

Поменути сведок је посебно напоменуо да је окривљени Петрушић пријавио да има свој сателитски телефон а такође није спорио ни чињеницу да је он издао дозволу за путовање окривљеном Југославу који је са Орашанином путовао за Београд. Од посебног значаја је исказ сведока који наводи да му је познато да је окривљени Југослав долазио до података који ће циљеви бити гађани у наредном периоду да су ти подаци стигли што је он лично видео достављани капетану Савовићу, пуковнику Живковићу Верољубу и то на шиптарском језику а да је затим утврђено након превода шта ће се гађати од стране НАТО авијације и како је сведок чуо од капетана Савовића те информације су биле апсолутно тачне што је потврдио и пуковник Живковић Верољуб.

Најзад сведок наводи да је он професионални контра обавештајца и није имао индиција да се ради о било каквој шпијунској служби. Односно да су окривљени у вези са неком страном обавештајном службом јер су се колико зна после њиховог првог састанка они придржавали његових упутстава.

Суштина исказа напред поменутог о учествовању окривљених у борбеним редовима са шиптарским терористима произилази из исказа сведока Стевана Ђуровића који је навео да је непосредни руководилац окривљених био капетан Савовић у погледу чете, да су окривљени директно учествовали у борби са шиптарским терористима који су заузели Кошаре што је било врло значајно стратешко место уз даље објашњење да му је познато да је Југослав у Војсци Југославије окривљени Југослав обавестио о релевантним чињеницама јер су дешифроване поруке шиптара које су достављене НАТО агресору а што је значило у конкретном случају како сведок наводи људи из Војске Југославије имали тачне коридоре лета НАТО авијације који су долазили из Македоније и благовремено могли да склопе тенковске јединице након обавештавања окривљеног Југослава јер је НАТО авијација тачно знала где су њихове тенковске јединице смештене а благовремено успели да их дислоцирају.

Чак су наводи сведок по савету окривљеног Југослава из његових искустава са страних ратишта копали рупе потом ложили ватру стављају лимове тако да су ракете које делују на извор топлоте погађале те празне рупе а наши тенкови били дислоцирани и спашени.

О свему што је сведок говорио наводи он постоје писмени трагови документација уз посебну напомену за све податке које им је Југослав достављао а радило се о важним подацима који су били апсолутно тачни.

Везано за лишење извесних шиптара слободе као и затвора који је постојао те чињеницу да су извесни затвореници тачније двојица лишени живота њему ништа није познато, као што ни једног тренутка није ни знао да окривљени Петрушић ради за Обавештајну службу Француске осим што је чуо да је био у Легији странаца, а да је постојао Затвор у Дечанима и да су сељаци из околиних села шиптари били у том Затвору, он би морао да зна по службеној дужности јер је о томе морао да га обавести капетан Савовић стим да он такво сазнање о Затвору уопште и нема и није му познато да су пронађени икакви лешеве у шуми Јуник то први пут чује на суђењу а отоме се по његовим речима могао боље изјаснити капетан Савовић.

Даље се суд у исказе поменутих Миодрага Пантовића и Драгана Телесковића није посебно упуштао јер они нису о деловању окривљених имали директних сазнања на самом терену осим што је при сусрету са окривљеним Петрушићем сведок Пантовић сазнао да овај

одлази на Косово што је тачније сазнао од окривљеног Орашанина па је он обавестио о томе своје претпостављене. С друге стране сведок Драган Телесковић наводи да њему није познато да постоје видео аудио записи и неке службене белешке о испитивању шиптара у Дечанма за време Нато агресије када су окривљени били ~~наве-~~ борци Југославије као добровољци те да њему окривљени није дао никакве записнике о саслушању шиптара стим да је тачно да постоји листинг који је његова Служба прегледала, који се односи на телефонске разговоре преко сателитског телефона, због којих су вршили све потребне провере и утврдили:

Да ништа није рађено на штету Војске Југославије и одбране Земље.

УЗ оцену сведока Станимира Стојменовића и Филић Небојше радника Ресора ДБ Медвеђе, суд се није посебно упуштао обзиром да њихови искази и нису релевантни за одлучивање у овој кривично правној ствари на директан начин јер они нису имали непосредних сазнања о ономе што је предмет оптужења осим што је по молби Филића, сведок Стојменовић позвао начелника ОУП-а да се среди једна дозвола за ношење пиштоља окривљеном Југославу а да остале податке о његовом животу и раду он нема.

Даље је сведок Лештарић Драган потврдио наводе окривљеног да је преко окривљеног Петрушића кога он једино и познаје, набављена једна пушка за потребе Ресора Државне безбедности и то снајпер које су преговоре обавили поменути сведок и његов колега сведок Баточанин пре почетка Нато агресије на Југославију која је предата на сурчинском Аеродрому којом приликом је био присутан и окривљени Орашанин којом приликом је сведоку као и сведоку Баточанину окривљени Југослав рекао да је припадник Француске Обавештајне службе стим да нису улазили у друге детаље али су о овом сазнању обавестили своје претпостављене. Не сећа се није се упуштао у то када је ступио да ради за ту Службу и остале појединости али оно што су сматрали да је значајно су пренели својим претпостављенима и он и Баточанин. Тачније наводи сведок од окривљеног Орашанина кога је познавао на известан начин је сазнао да окривљени Југослав најпрецизније речено како му је то пренео Орашанин ради нешто за Французе о чему је такође сведок обавестио своје претпостављене стим да је он даље са окривљеним разговарао око набавке неких уређаја за Војску Југославије, да су контактирали док су и окривљени Југослав и окривљени Орашанин били на Косову и то у паузама када би долазили у Београд, стим да су увек разговарали о набавци опреме за потребе наше службе, као што му је било познато да су окривљени имали мислећи на Југослава и Орашанина сателитске телефоне које су нудили и за потребе наше војске и полиције. Сведок је навео и то да је преко својих пријатеља из војне службе безбедности чуо да су дан или два пребомбардовања окривљени Југослав скренуо пажњу нашој Војсци да не бити бомбардовани и то који објекти што се касније испоставило као тачно.

О другим детаљима везаним за наводе оптужнице у односу на кривична дела која је окривљенима јавни тужилац ставио на терет сведок се није изјашњавао ни у истражном поступку јер о томе није имао сазнања нити на главном претресу којом приликом је понављајући своје наводе напред цитиране из истражног поступка, углавном говорио о сарадњи и разговорима са окривљенима Петрушићем и Орашанином око набавке опреме за потребе Војске Југославије.

Мирослав Марјановић је навео да од свих окривљених познаје окривљеног Петрушића и Влача Бранка стим да овог другог познаје површно, а да је 1971 - 1972. био на одслужењу војног рока у Белој Цркви када је окривљени Влачо био војни полицајац а затим

238/52

га видео једном приликом када је он био у Паризу за време када је сведок био у Паризу на пословима политичког саветника у нашој Амбасади док окривљеног Петрушића познаје од марта 1998 године с којим је одржавао контакте до марта 1999 јер је радио и тада као политички саветник Амбасаде СРЈ у Паризу и већ у првим контактима по речма сведока њему Југослав рекао да је велики патриота да ради за Обавештајну службу Француске ДСТ али да из патриотских разлога жели да пружа информације релевантне за нашу Земљу због чега је долазио у нашу Амбасаду у Паризу као и у његов стан, али су углавном информације које је окривљени давао које су релевантне за нашу Земљу јер се у то време док уверио биле у потпуности тачне. Примера ради сведок је навео да је у периоду око 20. марта 1999 године или два или три дана раније окривљени Југослав њему рекао да ће НАТО агресија на Југославију почети 25. марта 1999 године у ноћи између 02 и 03 сата а напад је био 24. у 20 и 10 о чему је сведок обавестио своје претпостављене у Земљи да је од њега лично чуо да он ради за Контраобавештајну службу Француске ДСТ али се није распитивао од када стим да је сигуран да је то датирало много раније од 1998 године када га је упознао. Из разговора је сазнао да је Југослав ипак на Косово из патриотских разлога, да окривљени Југослав од њега никада није тражио било какву повратну информацију нити било какву накнаду у новцу или било другу контра услугу доследно наглашавајући да никакав контакт он не би остваривао са окривљеним да он није имао озитиван однос према нашој Земљи.

Из исказа сведока Марковић Звонка најпре је утврђен сам његов долазак након НАТО агресије на нашу Земљу као резервис. те у МУП-у Дечани а затим ступањем у војну трупу којом је командовао Петрушић Југослав као и све њихове акције, које су се одвијале на фронту из чијег исказа даље произилази да је окривљени Петрушић често одлазио код старешина Војске Југославије на договор а да је он био упознат да је код Војске у Дечанима у бази где је била смештена војска постојао је Затвор односно притвор стим да му је то рекао неки војни стражар који га је позвао да чују како шиптари певају српске песме. Једнога дана приметио је једно путничко возило Рено 19 или БМВ које се налазило испред дрвене капије базе где су становали, а поред возила је стајао један шиптар за кога није био сигуран да ли је био везан ли не поред аутомобила Пелемиш и Петрушић. Непосредно после овога окривљени Петруић Раде ушао је у оградањени део базе када се убрзо вратио носио је једну аутоматску пушку у руци и једну снајперску пушку а преко руке пребачене деле маскираних униформи. Било му је познато да је постојала у бази и једна видео камера али незна да ли је тога дана када је видео и поменутог шиптара неко носио ту камеру или не. Униформа коју је видео личила је на Немачку а док је све то гледао био је у бази где су они били одсели, стим да када је окривљени Петрушић изашао из круга са пушкама и униформама капија се затворила сама по себи тако да после тога шта се догађало он није могао да види. Након тога није чуо да су шиптари из притвора одвођени и поубијани.

Оно што је значајно а везано за кривично правне радње које су стављене на терет окривљенима а што произилази из исказа Јовић Александра који је у глобалу као и већина осталих сведока се изјашњавао о начину на који је упознао окривљене о њиховим деловањима заједничким на фронту док су били на Косову, је то да је он два пута по налогу окривљеног Пелемиша пролазио границу код Хоргоша и Келебије, односно прецизније речено два пута био у међуграничној зони. Рекао му је Пелемиш да треба да узме неке папире односно пошту ковертирану тако што му је дао опис лица којима треба да приђе што је он и чинио, како на Хоргошу тако и на Келебији па су му та лица давала коверте а он их односио Пелемишу који је чекао са наше стране границе. Са њима је, дакле, сведоком и Пелемишом једном приликом био и окривљени Влачо. Објаснио је да је добио 500 немачких марака за седам дана, а

да ли је то била месечна или недељна плата није питао.

Искази сведока Божић Мирка и Баточанин Ненада нису се тичали директно оптужења који се окривљенима на терет стављају поменута кривична дела већ из њих произилази да је сведок Божић то није спорио ни сведок Баточанин као ни окривљени, уосталом упознао Баточанина и Петрушића на Хиподрому у Београду, да су се Баточанин и Орашанин с друге стране знали од раније а сви њихови контакти у време НАТО агресије као и раније и касније вођени разговори одвијали су се у контексту набавке одређене опреме за потребе полицајске службе јер је Баточанин Ненад сведок, већ радио у Државној безбедности и у том смислу су сведоци наводили детаље из њихових дружења у Паризу и слично а везано за контакте које је Петрушић имао могао да оствари у вези набавке опреме дакле од Фирме Геолиник и других са којима је опет у контакту био окривљени Петрушић, стим да је и Баточанин потврдио да је стигла заиста једна пушка Антис 1 на Аеродром коју је преузео у овом кривичном поступку такође сведок Драган Лештарић.

Због тога се суд у дубљу анализу исказа поменутих све. дока и није упуштао.

И сведок Гагић Небојша је током свог исказа изнетог на главном претресу навео да је пре одласка на Косово упознао окривљеног Пелемиша а касније и окривљеног Петровић Радета стим да је био под командом Пелемиша и за време рата у Босни. Обзиром да је једна група добровољаца из Босне отишла преко Државне безбедности Југославије на Косово и он је одлучио да обзиром да је познава кривљене Петровића а посебно Пелемиша, са својим пријатељима крене на Косово стим да није било речи уопште о плаћању било каквом јер су одлазили да бране Српство.

И он је објаснио да је полазно место за одлазак на Косово била Гроцка затим је следећа дестинација била Паша одакле су отишли на Косово стим да су у Гроцкој задужили униформе а у Пашу оружје. Сведок је објаснио да му је познато да је у бази Војске Југославије у Дечанима био притвор који је контролисала Војска Југославије и где је дежурао углавном по један војник, да је по сазнању које је добио од једног чувара сазнао да су унутра притвореници шиптари и да за читаво време бављења у Дечанима он није чуо да је било ко од ових притворених лица убијен.

У бази у Дечанима имали су сателитски телефон који је био код окривљеног Петрушић Југослава и преко тог телефона, којим су били упознати сви официри Војске Југославије се обављао разговор па су и сами официри телефонирали. Конкретно њему је преко тог телефона јављено да му нешто са породицом у Босни није у реду те је 9. или 10. маја отпутовао у Републику Српску.

О постојању Затвора у реону где су се налазили окривљени током главног претреса изјаснио се и сведок Ђуровић Стеван заменик начелника безбедности Приштинског корпуса да је у том својству у три наврата вршен обилазак 125 бригаде моторизоване којој су припадали окривљени. Навео је да при тој Бригади није постојао Затвор нити притвор јер је једини Војни затвор постојао у Приштини а у оквиру те 125 моторизоване бригаде постојала је једна просторија за задржавање у којим собама се вршило тријажа, издвајање особа која су била за надлежност војних судова и тама су остала максимум три дана у притвору док се не би створили услови за њихово транспортовање до Приштине у Војни затвор. Остала лица која нису припадала овој категорији однах су пуштана.

Поменути сведок изјашњава се и о томе да је од капетана Савовића добио податке о томе шта ће од стране НАТО агресора бити гађано па су војне циљеве и људство премештали тако да су након два или три дана када би уследила гађања она била безуспешна и самим тим су као Војска Југославије избегли велике губитке. Радило се о подацима које је капетан Савовић вему саопштавао а овај је исте пак добијао од окривљеног Петрушића.

У исказе сведока Идије Бранковића генерал мајора као и Зорана Манготића суд се није упуштао у дубљу анализу обзиром да они својим исказима не тангирају боравак окривљених на Косову нити радње кривичних дела које су окривљенима стављене на терет већ се управо изјашњавају о сарадњи и улози окривљеног Петрушића и Орашанина везано за послове набавке и редукције наоружања Војске Југославије а о њиховом одласку сарадњи и улози Петрушића у Паризу одласку у Фирму Томсон и Геолинг па тако да ови искази са исказима сведока Живаљевић Горана и Мирчић Вукмира које такође суд није узимао у анализу током образложења ове пре. суде јер се не тичу самих кривично правних радњи за које окривљени одговарају, нису били релевантни за другачију одлуку од оне коју је суд у овој кривично правној ствари донео.

Суд је посебно у оквиру доказног поступка ценио исказе сведка Савановић Станка и Тешић Драгана који се делом разликују од напред цитираних доказа исказа свих до сада поменутих сведока који су углавном били подударни свим битним елементима који се односе на начин одласка окривљених на Косово њихово деловање на терену понашање током тога борава а из којих исказа произилази следеће:

Најпре из исказа Тешића да је он под командом окривљеног Пелемиша ратовао у Босни затим 1996 у децембру по његовом позиву ратовао као плаћеник у Заиру када је упознао окривљеног Петрушића да је он са окривљенима, које иначе познаје није за време рата на Косову био тако да се не може изјашњавати о стварима које су се тамо дешавале стим да га је окривљени Пелемиш позвао да оде на Косово али је он то одбио наводно што су почеле некакве "игре" од стране окривљеног Пелемиша.

Навео је да је по његовом мишљењу окривљени Пелемиш покварен човек јер је покушао да завади њега и сведока Станка Савановића.

Објаснио је и то да нема опипљивих доказа да је окривљени Југослав француски шпијун али да сматра да је он и у Заир вих водио у име Француске државе.

Даље је навео да сматра да је на неки начин окривљени Југослав њега и сведока Савановића - Гезу држао на "стенд бају", да неби они на неки начин открили његову прлаву игру јер је он поновио је сведк прлава играч, и сведок је како наводи чуо да се ради о некој прлавој перфидној игри око Југослава да он и остли окривљени су ишли на борбену линију, да нису никада испалили ни један пројектил и да им је био неки други циљ на Косову.

Изразио је мишљење и о томе да окривљени Пелемиш евентуално ради за стране државе јер је за време рата у Босни у чијем је он обезбеђењу био, окривљени Пелемиш имао контакт са страним војницима који су носили Америчке униформе а са собом водио преводиоца једну девојку.

271/52

Најзад сведок Савановић Станко објашњава да је након упознавања окривљеног Пелемиша током 1994 године у Босни био у контакту са поменутиим окривљеним око ангажовања за ратовање на Косову где би био плаћен 5.000 динара месечно стим да ће то плаћање вршити Војска Југославије. Крајем априла месеца 1999 године је и дошао у Београд и у Хотелу Турист када је први пут упознао окривљеног Петрушина и окр. Влачо Бранка чуо да је Петрушин како се и сам представио припадник Француске Обавештајне Службе када је успостављен договор да се оде за Гроцку, у Регрутни Центар, а одатле у Ниш ради задужења наоружавања што је све чинјено дакле под командом окривљеног Југослава.

Из Ниша су дошли у Печане били смештени у неке бараке где им је за седам до осам дана био задатак да врше извиђања, стим да је то била фарса по његовом мишљењу јер никаквих борбених дејстава није било већ је само окривљени Југослав под паролем наводних извиђања учрптао неке циљеве и наводно је то носио генералу Павковићу што је чиста измишљотина. Такође се кроз свој исказ изјаснио о наводним учешћима окривљених у првим борбеним редовима а што је такође било све измишљотина о неком нападу на Кошаре који су требали они да изведу заједно са окривљенима заједно са Седамдесетдругим јуришним из Панчева и Шездесет трећим падобранским батаљонм из Ниша али да је цела та ствар фингирана као и то да су он упали у заседу.

Поновио је да малте не ни један једини метак да окривљени ни он није испалио и да му је кроз разговоре било смешно што окривљени Југослав Петрушин изговара речи да они ратују да се баје оперативним задацима и слично.

Под мотивацијом оперативних послова, лично је био присутан када је ушао у Војни затвор где је било петорица шиптара међу којима су била и два рођена брата један дечко око 16 година када су их испитивали окривљени Југослав Петрушин и окривљени Пелемиш а окривљени Раде Петровић био задужен за физичко малтретирање тих лица, јер их је он искључиво тукао, а лично је и видео да су те Албанце тукли и Пелемиш и Југослав, водили су неке белешк о том испитивању а почетком маја месеца 1999 године је био присутан када је окр. Пелемиш изнервиран што шиптар неће да говори из свог Шкорпиона испалио два до три пројектила од чега је један погодио у шаку Албанца а затим и стопало. Након што је био присутан овом инциденту окривљени су почели да га избегавају јер су тражили извођење шиптара и одвођење у наше просторе. Рије је што је њему био сумњиво па је са шиптарима насамо поразговарао и чуо да су главе оне двојице браће напред поменуте уцењене на 20.000 марака и да сестра треба да донесе новац за откуп њихових глава на Келебију и то износ од 20.000 марака чему се он успротивио, а окривљени Југослав га упозорио да много прича да би требало да ћути јер би и он био "уграђен" у тих 20.000 марака. У тренутку када је један од шиптара разговарао сателитским телефоном са својом сестром окривљени Југослав је испалио метак изнад његове главе да би вероватно оставио утисак на сестру која је била на другој страни везе.

Та два Албанца остала су жива јер су платили своје главе један од њих је по имену Идризи а другоме није знао име наводи даље сведок Савановић, стим да му је окр. Пелемиш рекао да једног од њих треба да ликвидира што је он одбио, јер је био за то задужен брат окривљеног Пелемиш Жељко, али је сведок како он наводи спасао тог дечака јер га је послао да нешто уради и избегне ликвидацију. Међутим окривљени Пелемиш му је даље наредио да донесе две шиптарске униформе а то су тачније биле Немачке униформе без икаквих ознака као и једну снајперску пушку друго аутоматску, извади ударне игле што је све он учинио, и лично га

242/52

је позвао Пелемиш да дође са њим да ликвидирају она два Шиптара што је он одбио тако да су Шиптаре ликвидирали окр. Петровић Раде и Пелемиш Милорад јер му је то после ликвидације окр. Петровић рекао стим да је навео да је он обојицу ликвидирао, а да је то снимио Пелемиш преко камере и да је то требало да служи - тај снимак као видео запис за Обавештајни Центар. По његовом мишљењу ова два несретника Шиптара како он казује била су искључиво убијена са разлога што њихова родбина није имала новац. Извођену тих Шиптара није присутан капетан Савовић.

Исто тако сведок је навео да је приликом првог контакта са окривљеним Југославом Петрушићем у Хотелу Турист у Београду овај њему рекао као и осталима, да ће бити добро плаћени од Француске Обавештајне службе али није прецизирао суму новца стим да је рекао "свако ће од Војске Југославије добити још по 5.000 динара месечно". Његов мотив одласка на Косово међутим био је да види шта се тамо ради јер није у добрим односима са окривљеним Пелемишом још од времена Босанског рата јер је хтео да "намести" да га Хрвати убију и само је на Косову хтео да ухвати неку његову грешку и имао осећај да су желели окривљени да њега ликвидирају на Косову као и сведока Тешина.

Када је објашњавао саопштење окривљеног Југослава о томе да ће бити плаћени од Француске Обавештајне службе сведок наводи да је окривљени Петрушић рекао и то да та циљеница мора да се пренути јер ће сви који оду на Косово имати могућност да на терену плачкају.

На истом том записнику сведок поред осталог истовремено и наводи ЈА КОНКРЕТНО НИШТА НИСАМ УОЧНО, МИСЛИМ НА СВЕ ОКРИВЉЕНЕ ДА СЕ РАДИ О ШПИЈУНАЖИ, ОСИМ ШТО САМ ВИДЕО ОНЕ ФАКСОВЕ КОЈЕ МИ ЈЕ ЛИЧНО ЈУГОСЛАВ ПОКАЗАО О БУДУЋИМ ЦИЉЕВИМА НАТО АВИЈАЦИЈЕ.

На главном претресу сведок појашњава догађај везан за "ликвирирање" двојице Шиптара објашњавајући да је донео по наредби Пелемиша две пушке без затварача убацио то у Рено 11 као и униформе када су шиптари доведени и стављени на задње седиште стим да им је руке везао окр. Раде Петровић за волаи сео Пелемиш поред њега Раде Петровић стим да је Пелемиш имао са собом филмску камеру. Упутили су се у правцу Пећи. Није му познато због чега су са шиптарима одвезене униформе и пушке али је његова претпоставка да би они требали да буду обучени у униформе са пушкама и да се поубијају и поред њих оставе пушке. Касније се поново ставило да је ова његова претпоставка тачна јер му је о томе причао Петровић Раде, наводећи да је он пуцао у шиптаре а да је Пелемиш то сликао камером.

Оптужени су били једине старешине на Косову наводи да је сведок објашњавајући да је он чуо једино за капетана Савовића из Војске Југославије а да за уцене и убиства шиптара није пријавио никоме јере су се окривљени кретали са вишим југословенским официрима а за капетана Савовића је било тврђи да припада Војној безбедности па из страха после дејстава на Косову није смео да пријави ове случајеве.

Суд је од писмених доказа посебно ценио изјаву Нимонај Мирсада коју је доставио овом суду у циљу расветљавања овог кривично правног случаја, Фонд за хуманитарно право а из које изјаве коју су потписали поред Мирсада Нимонаја Садик Нимонај и Дуан Лошај следеће: да је ухапшен 5. маја 1999 године са својим братом Садиком и дечаком Дуан Лошају и стим да су њихове породице биле у Албанији. Ухапшени су тако што су их пронашла двојица припадника

243/52

Војске Југославије који су били у обиласку терена и одвели у војну базу где колико се њему чини била смештена војска из Новог Сада да би убрзо после сат или нешто времена се појавила двојица по њима парамилитарци аутомобилом и тражили од војника да буду њима предати. Били су у цивилном оделу. Међутим, нису били предати тим људима већ су пребачени у Дечане. Било је говора од стране човека којег су познавали Славка Лабана са којим су некада радили у Фирми Гјеравица, да су наводно Нимонај Мирсад и остали убили двадесет Срба да се ту појавило једно лице "мајор" и коментарисао "ко јел овај убио двадесет Срба пустите га ја ћу да се побринем о њему". Били су доведени везаних руку и повезаних очију у неку просторију и тако су везаних руку са џаковима на глави остали седам до осам сати увече. Све време су улазили разни људи тукли их ногама рукама и палица. ма а увее им скинули џакове и мараме одвезали руке и дали им храну. Када му је био скинут са главе наводи Нимонај Мирсад видео је и Рахмана Идризија који има 21 годину из села Доброш који је био сав у модрицама и отечен. Били су батинани 3 до 4

Трећег дана је дошао човек кога су звали "мајор - Френки" и још четири човека из Војне полиције са чиновима испитивали их где на Косову има сателитских телефона ко су њихови команданти ко нас је водио током рата, када су њих тројица признавали да су имали оружје. Један од људи који су их испитивали кога су звали Геза (сведок Савановић Станко), прстима је то показивао рекао је да њега само занима новац а што се њега тиче може да побије све Србе у Дечанима. Четвртог или петог дана њиховог боравка у тим просторијама доведен је и Хамди Незири пети затвореник. Чули су иначе од редовних војника да су ови који су их испитивали (Френкијевци - односи се на око. Петрушина и остале окривљене) су опасни да су ратовали свуда у Босни и Хрватској, да је једном приликом пошто је, како наводи у својој изјави Нимонај Мирсад тражио да се види са "мајором" тај састанак је уследио када је он видео да се ради о крупном спортски развијеном човек који је био обријан до главе, имао јак врат црне обрве, црвено лице испод 50 година, тада је био одведен у другу просторију, и питао га шта хоће а Нимонај а затим питао колико тражи новца да га ослободи, њега и брата када је тај мајор тражио 100.000 марака. Пошто је објаснио да тај новац не може да нађе па чак и по цену да буде убијен био је враћен у затворске просторије.

"Мајор", је поново дошао и одвео га у подрум Фабрике Декор па су се договорили да он пристаје за 20.000 марака да буде пуштен он и његов брат, његови сарадници су донели сателитски телефон када је он позвао брата у Швајцарску али пошто се није јављао позвао је сестру у Минхену па је она прихватила да за њихове извоте да новца колико може, да би увече око 23 сата био поново одведен у подрум Фирме "Декор" да зове сестру којом приликом је мајор рекао да ако буде било коме рекао војницима или брату да му је тражио новац да ће бити убијен као и сестра у Немачкој. Тада је сестра у телефонском разговору рекла да је сакупила новац а мајор је одредио место на Мађарској граници где треба да се новац преда. Следећег дана су опет увече у просторијама Фирме Декор позвали његову сестру када је она рекла да ће новац донети шурак Нимонаја Мирсада који живи у Аустрији који је инжењер а зове се Хесет Берани па је предаја новца била договорена за 13. мај у недељу на Келебији. Пошто су се вратили у просторије где су били сви притвореници мајор и његови Френкијевци тражили су новац од Рахмана и Хамдије стим да је овај из Трстеника Хамдија рекао да нема пара одмах а Рахман није могао да се сети броја телефона неких рођака па су због тога добили батине. Након батинања онај кога су звали Геза узео је пштољ са пригушивачем и пуцао је на Рахмана и Хамдију, стим да је Хамдију погодио два пута у руку а два пута у ногу, а затим се окренуо ка Рахману и пуцао му једном у гениталије.

Неколико пута од тада је потписник изјаве Нимонај Мирсада објашњава он даље, био одвођен до дворишта фирме Декор, ка- да је виђао у, кесама разне лешеве чуо да су се лице кога су звали мајор, и остали хвалили ко је колико људи поубијао и слично те да су и њега стално застрашивали пуцањем око њега и чекали да пристигне новац који је његова сестра послала, да би после тога он и његов брат били одведени у село или у Улцињ код родбине.

Сутрадан око 10 сати међутим дошли су по Рахмана и Хам- дију, „руко су им повезали једним паром лисица а лице са надим- ком „мајор“ је рекло „имате срећу добили смо наређење да вас одведемо у болницу на лечење“. Док је то говорио мајор је на- мигнуо њему па је он схватио да их воде да их ликвидирају. Њих су одвели а ли он незна шта се с њима догодило а након њиховог ос- лобађања из затвора у Нишу су долазиле њихове породице да питају шта је са њима али они нису знали да одговоре осим што су знали да су одведени из шупе. Њихова тела нису пронађена али њих нема. Након тога из садржаја изјаве Нимонај Мирсада произилази начин на који су они још неколико дана боравили у притвору а затим били ослобођени.

Читањем потврда о улажењу у стан и друге просторије које се налазе у списима а које је суд прочитао и у исте извр- шио увид несумњиво је утврђено да су од окривљеног Целемиш Мило- рада Орашанин Слободана одузето наоружање марке и фабричких бро- јева означених у изреци саме пресуде. Потом произилази и из за- писника о претресању стана и других просторија наведених лица а на основу којих су фактички и прављене потврде о привременом оду- зимању оружја.

Даље из фотокопије која се у списима налази произилази да је од стране Републике Српске и то Председника Републике Српс- ке Радована Крајића окривљени Петровић Раде одликован златном медаљом за храброст, а из дописа Борачке Организације Сребрени- це упућеног суду 2.12.1999 године да је окривљени Раде Петровић учесник Рата у Босни и Херцеговини од самог почетка до краја у- ком је рату учествовао као прави патриота извршавао све беспре- корно што му је било постављено као задатак, да је био командир елитне Приштинске јединице Црвене беретке, па када је извршена агресија од стране НАТО пакта на Југославију као прави патриота уз сазнање ове Борачке организације пријавио се у регуларну је- диницу Војске Југославије а његов брат Сретен у резервни састав Државне безбедности да са очеве стране има много погинулих што уже што шире фамилије као и са стране родбине од мајке те да ова Борачка организација апелује и моли суд да све то има у виду јер се свакако никакве инсинуације везано за његову шпијуна- жу немогу њему стављати на терет, јер се ради о једном истинском патриоти.

Из фотокопије уверења Републике Српске - Министарства одбране неспорно је утврђено кретање Петровић Рада петоокривљеног у периоду 1992 - 1995 година као борца у Братунцу Сребреници.

Читањем фотокопије списка добровољаца од 19.04.1999 го- дине неспорно је и утврђено да су сви окривљени као и велика гру- па добровољаца пријављених за ратиште на Косову отишли на исто управо регрутовани из Војног регрутног центра Гроцка а у оквиру Војске Југославије.

Из фотокопије потврде Војне Поште 8365 Косовске Митро- вице Пов.број 10.-10/3 од 19.06.1999 године произилази да је По- трушић Југослав учествовао у оружаним акцијама у саставу Војне

245/52

Поште у периоду од 1.04.1999 до 17.05.1999 године.

Савезно министарство за иностране послове је дописом под бројем 209, строго пов. од 14.04.2000 године обавестило суд да: Петрушић Југослав, није уз нашу сагласност ступио у Француску Обавештајну службу, нашим радницима није саопштено да ће ступити ни да је припадник Обавештајне службе Француске такође нисмо га ангажовали да ради за потребе наше Службе, а из дописа Ресора Државне безбедности број 372000 од 17.04.2000 године је утврђено да окр. Југослав Петрушић као и други окривљени у односу на које се води кривични поступак у овој кривично правној ствари, нису ступили у Француску Обавештајну службу по налогу РДБ, нити су икада радили по захтеву Ресора ДБ.

Суд је у оквиру доказног поступка а на сагласан предлог и јавног тужиоца и бранилаца окривљених прочитао и све писмене доказе који се налазе у истражним списима овог кривично правног случаја као о су прилог број 1 који садржи записник о претресању куће у Медвеђи окривљеног Петрушића, са потврдама о привремено одузетим предметима и 3 изворна отворена телеграма, прилог број 2 који садржи комплетан елаборат са амблемима по узор на "Легију странаца" плаћеничке групе Паук на српском и енглеском језику, за иностране наручиоце услуга из којих је утврђена организација и састав кманде Групе Паук, врсте услуга које они пружају на. кманде које је наручилац услуга дужан да плати и слично, посебно прочитана "бела фасцикла" како су и одбрана и јавни тужилац формулисали доказ а која садржи одређене заповести, записнике о дејствима, команде 125-тог Моторизованог батаљона, прочитао фотокопије белешки окривљеног Петрушића са адресаром имеником одређених лица.

Најзад суд је прочитао и изјаве које су доставили преко Међународног црвеног крста суду и то изјаве Нимона Ђошаја, Сади-ка Нимонија и Мирсата Нимонија о чему је већ било говора кроз изјаву коју је суд анализирао током доказног поступка Мирсата Нимонија стим да су сада појединачне изјаве изнели и Ђуан Ђошај и Садик Нимонај изјашњавајући се о њиховом доспећу до Затвора у Дечанима понашању према њима што се у потпуности поклапа са изјава-ма Мирсата Нимонаја, чињеницом да су извесно лице такозвани мајор и лице Геза тражили најпре 100.000 марака а затим износ од 20.000 марака од Мирсата Нимонаја а што је овај и успео да прибави од своје сестре, да би се везано за убиство двојице лица која су кас. није се прецизираном оптужницом и стављено, идентификовано, следеће:

И то Ђуан Ђошај да су извесно лице Рахман Идризај и је-дан шиптар из Трстеника били рањени од стране мајора и Гезе да су ту остали десет дана а да су их после десет дана негде одвели и то лица која су их заробила не опредељујући називе ни једног од окривљених, некуда али да су они знали где их одводе јер се више нису вратили. И сведок Мирсад Нимонај је навео да су двојицу шиптара одређена лица које су они називали Френкијевци без дакле на-вођења имена било ког од окривљеног, одвели, и да се они воде као нестала лица и према оном што су им рекли чувари у Затвору они су стрељани од криминалаца који су их повели из собе где су били стим да они о томе немају непосредних сазнања.

Када се овакво утврђено чињенично стање стави под правну оцену тада је по оцени овога суда, на несумњив начин утврђено, да су се у кривично правним радњама окривљеног Пелемиш Милорада и Орашанин Слободана стекла пре све га сва битна субјективна и објективна обележја кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије (што се односи на окривљеног

276/52

Пелемиша) као и елементи истог кривичног дела из члана 33 става другог у вези става 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије када је у питању Орашанин Слободан.

Ово због тога што је и исказима окривљених као и изведеним доказима потврдама о претресању стана као и потврдама о одузимању предмета на несумњив начин утврђено да су од окривљених оружја која се децидирано наводе у изреци ове пресуде а садржана у диспозитиву оптужнице од окривљених одузета и то 10.11.1999 године у Белегишу [REDACTED] у кући окривљеног Пелемиш Милорада као и 10.11.1999 године, дакле истог датума у улици [REDACTED] у кући таста окривљеног Орашанин Слободана. Када се при томе има у виду да сами окривљени наводе да су они знали да наведено оружје држе без овлашћена надлежних органа за држање оружја односно да су држали оружје чије држање уопште физичким лицима није дозвољено објашњавајући уз то разлоге држања начин на који су до оружја дошли о чему је већ било речи током образложења пресуде, када произилази да су они били свесни дела које чине поготово када се ради о лицима који су готово цео свој радни век провели у контакту са војском радећи у Војсци Југославије који су дугогодишњи борци на фронтима, те дакле да су обзиром да су били свесни и хтели извршење кривичног дела и исто починили са директним умишљајем као обликом виности.

Због тога је суд као неспорно утврдио постојање овог кривиног дел за које су и оглашени кривично одговорним јер свакако није било околности које би искључивале њихову кривичну одговорност.

С друге стране и кривично дело које је обухваћено осуђујућим делом ове пресуде а чији су извршиоци окривљени Петрушић Југослав Пелемиш Милорад Влача Бранко и Петровић Раде а наиме изнуда из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије у вези члана 22 КЗ СРЈ коју су дакле извршили као саизвршиоци такође је по оцени овог суда неспорно утврђено. Тачно је да Петрушић током целог кривичног поступка негира извршење било којег кривиног дела па и овога. Међутим у истражном поступку са записника од 14.11.1999 године несумњиво произилази из речи самог окривљеног Влача да су уцењене главе двојице Албанаца на износ од 20.000 немачких марака да је он послат на гранични прелаз Келебија путничким возом Мерцедес када му је сведок Ацо Јовић који то потврђује успоставио контакт са родбином Албанаца чије су главе уцењене, да је са њим путовао и Мишо Пелемиш такође окривљени када су преузели износ од 20.000 немачких марака а да су Албанци на овакав начин предаје новца били натерани од окривљеног Петрушић Југослава што такође из анализе доказа током образложења пресуде произилази.

О овоме сведоче и сведок Јовић који заиста потврђује да је и то у два наврата долазио на границу Келебија и био посредник око предаје новца лицима која су му била означена као личности којима треба новац да проследи.

О напред изнетом сведочи и сам окривљени Пелемиш у истражном поступку и наводи да је једном приликом окривљени Влачо отишао отишао на гранични прелаз Југославије Мађарске и донео износ немачких марака чију он суму тачно незна када је окривљени Петрушић рекао да је то његов новац и свакоме је од бораца дао по 500 марака тако и да је и сам Пелемиш својим борцима поделио наведени износ новца. С друге стране суд је изјавио Мирсада Нимонаја Садика Нимонаја и Луана Лошаја које је прихватио као доказе у овом кривично правном случају такође

277/52

утврдио да су они уцењени зарад пуштања на слободу и да је њихова сестра заиста послала износ од 20.000 немачких марака које је преузео како је то суд несумњиво утврдио окривљени Влачо који је заједно са Пелемишем одлазио на границу а да су на то били приморани радњама које се стављају на терет окривљеном Петрушићу што га они у својим изјавама описују као лице такозвано мајор. Када се све то има у виду и навод сведока Савановић Станка и Тешић Драгана из чијих исказа произилази нетрпељив однос према окривљеном Петрушићу Пелемишу и осталим окривљенима а који суд такође исказ прихвата као веродостојан и који такође наводе да им је познато да је вршена изнуда над двојицом Албанаца - Шиптара у затвору када извршење овог кривичног дела по оцени овог суда није било спорно ма колико га сви окривљени којима је оно стављено на терет спорили на главном претресу, покушавајући да представе да су наводи везани за ово кривично дело којима исто признају ток истражног поступка били производ тортуре и принуде која је вршена над њим што суд није прихватио као убедљив разлог давања таквог исказа јер као што то наводи и јавни тужилац неприхватљиво је да се у односу на једно кривично дело окривљени имали страх као што је шпијунажа и кривично дело убиства које им је стављено на терет а у односу на друга тај исти страх није постојао, већ се управо радило о покушају да се таквим представљањем давања овог исказа у истражном поступку, њихова кривина одговорност ублажи или избегне у потпуности.

Због тога је суд окривљене Петрушић Југослава Пелемиш Милорада, Влача Бранка и Петровић Рада огласио кривично одговорним због извршења кривичног дела изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије као саизвршилаца у вези члана 42 КЗ СРЈ јер су они у намери да себи прибаве противправну имовинску корист силом односно озбиљном претњом принудили сестру оштећенога Нимонај Мирсада да им набави и преда 20.000 марака а на начин описан у изреци ове пресуде под тачком 2. због чега суд није имао ни једна од разлога који обухватају могућност избегавања кривичне одговорности окривљених да примени већ их је огласио кривим и због овог кривичног дела.

Из истих разлога је суд окривљеном Пелемиш Милораду, утврдио заово кривично дело, а обзиром да се појављује као извршилац још једног кривичног дела и то из члана 33 став 3 у вези става 2 и 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије, казну затвора у трајању од једне године стим да му је због кривичног дела из напред цитираног Закона о оружју и муницији Републике Србије суд утврдио путем ублажавања казне из члана 42 и 43 КЗЈ, казну затвора у трајању такође од једне године као Законом одређени минимум, па је затим окривљене осудио и то:

Окривљеног Петрушић Југослава на казну затвора у трајању од једне године дакле због извршења кривичног дела 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије, због којег је такође донео осуђујућу пресуду у истом временском трајању од једне године и у односу на Петровић Рада и Влача Бранка такође га осуђујући на казну затвора у трајању од једне године док је у односу на Пелемиш Милорада применом одредби члана 48 и 50 КЗЈ осудио поменутог окривљеног на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и то дакле због два кривична дела већ поменуте изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ Републике Србије и кривичног дела из члана 33 став 3 у вези става 2 и 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије.

При томе суд је нашао као што је већ речено оваква кривична санкција - казна затвора на коју су окривљени осуђени, је сразмерна тежини извршеног кривичног дела и проузрокованим штетним последицама, друштвеној опасности извршених дела и степеноу

278/82

кривичне одговорности окривљених, да ће моћи да оствари сврху кривине санкције санкције како у односу на њих саме тако и на плану генералне превенције и утицати да они убудуће не врше оваква и слична кривична дела.

Најзад што се тиче осуђујућег дела пресуде, суд је у том смислу окривљене и то сваког по наособ обавезао да плати суду износ од по 10.000 динара на име судског паушала у смислу прописа члана 95 и 98 ЗКП-еа имајући у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка као и материјалне могућности окривљених.

Што се тиче ослобађајућег дела пресуде садржаног под II изреке исте суд је нашао да на основу члана 350 тачка 3 ЗКП-еа окривљене Петрушић Југослава Пелемиш Милорада Орашанин Слободана Влача Бранка и Петрови Радета, ваља ослободити од оптужбе да су извршили кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ које им је стављено на терет оптужницом Окружног јавног тужиоца а из следећих разлога.

Најпре, када је у питању кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ оно подразумева како то предвиђа својим текстом поменути законска одредба да учинилац овог кривичног дела поверљиве војне, економске или слжбене податке или писмена саопштења, преда или учини доступним страној држави, страној организацији или лицу које им служи или ко такве податке или писмена прибавља у наме-ри да их саопшти или преда страној држави страној организацији или лицу које им служи како то третира став 1 поменути законске одредбе.

Пође ли се од самог текста оптужења и кривично правних радњи које ставља на терет окривљенима јавни тужилац, а наиме да су окр. Петрушић Југослав Пелемиш Милорад и Петровић Раде као и Орашанин Слободан и Влачо Бранко ово дело извршили тако што су ступили у Француску Обавештајну Службу на тај начин што је окр. Петрушић Југослав као припадник те Службе крајем марта допутовао из иностранства. Произилазило би по логичком тумачењу да је окривљени допутовао извршење дела - радња, а да би деловао на територији СРЈ. Такав паушалан навод јавне тужбе јавног тужиоца из којег произилази као што је допутовао окривљени у Југославију да би деловао на територији СРЈ без икаквих ознака које би то поверљиве војне економске или службене податке или писмене требало да саопшти или их је прибавио у намери да их саопшти стражној држави организацији или лицу које им служи суд није могао прихватити а поготово даљи навод да су остали окривљени напред наведени ступили у Француску Обавештајну Службу ако што су знали за ту чињеницу (из диспозитива оптужнице не види се за коју ту чињеницу) се ставили под команду првоокривљеног за новац.

Ово тим пре свим изведеним доказима на главном претресу је оповргнуто као и одбраном окривљених.

Сама чињеница да је окривљени Петрушић био једно време припадник как он наводи или чак члан Службе ДСТ која је била Служба обезбеђења како он наводи што суд прихвата јер других доказа о томе јавна тужба није прихватила, по оцени овог суда подразумева радњу извршења дела која ставом 1 је потребна да би се окривљени за то дело огласио кривим јер ни један поуздан доказ о томе које поверљиве војне економске или службене податке и којој организацији као што је већ наведено је окривљени је то

289/82

- 42 -

требало да саопшти јавна тужба не нуди. Чак се не наводи ни која је тачно Организација у питању када је окривљенима приступио до када је био а још мање се у том смислу не нуди никакав уверљив доказ. То произилази једино из признања окривљеног који је и свим високим функционерима а како из њихових исказа произилази то саопштио и који су са тим били упознати и пре његовог дласка на Косово, што је врло исцрпно утврђено у смислу повезивања првоокривљеног са високим функционерима око набавке опреме и наоружања за потребе војске југославије.

Када се при томе има у виду исказ саслушаних готово двадесетак сведока који искључиво говоре начин на који су окривљени отишли као припадници Војске Југославије из РЕГРУТНОГ Центра Гроцка, на Косово, када је утврђено да су деловали као патриоте о чему су се и непосредни руководиоци кадрови на главном претресу изјашњавали, да су својим деловањем тачније углавном се третира у целој кривично правној ствари улога првоокривљеног Петрушића (јер су се остали ставили под његову команду), понашали тако да су откривали положаје терориста Албанаца, да су добијали информације које су саопштавали Служби безбедности Војске Југославије и Врховној команди војске Друге армије о томе који ће циљеви бити гађани од стране НАТО агресора, да је то у многоме могло размештању како војних база тако и наоружања и људства те да ј много много циљева који су гађани таква информација коју су добијали од Петрушића спречила катастрофалан исход.

Даље у ситуацији када сви поменути сведоци па чак сведок Савановић и Тешић из чијих исказа несумњиво произилази њихов однос са окривљеним Петрушићем и осталим окривљенима када говоре да се ради о поквареном човеку опасном човеку, иду у том правцу да ни ни немају сазнања, а чак Савановић и наводи мисли да није ни за какву страну Службу у једном делу свог исказа у истражном поступку, делао окривљени Петрушић.

Стога суд ове исказе сведока Савановића и Тешића, који су на неки начин у супротности са исказима осталих изведених доказа, односно сведока, везано за ово кривично дело није могао прихватити иако је то учинио са кривичним делом изнуде која је поред њихових сведочења потврђено исказом самог окривљеног Влача и исказима сведока Аце Јовића.

Суд није имао ни један разлог да не усвоји као јак доказ њихова сведочења у односу на ово кривично дело али и они сами наводе да о томе немају сазнања већ да им се то само или чини или да претпостављају обзиром да су били упознати да се користи сателитски телефон да се говорило на француском језику и остало али се такве претпоставке само двојице сведока који су у коализији са свим осталим сведоцима који су директно контролисали рад окривљеног Петрушића и осталих, у смислу навода јавне тужбе под тачком 1. оптужнице, тим пре што су знали из његових прича да је он ратовао на разним ратиштима био легионар, радио за Службу безбедности Француске али како и сам наводи до неких 1994 или 1995 године а да је затим остао његов приватни аражман за хонорар се није могло третирати као довољним да би се окривљенима могло ставити на терет једно овакво тешко кривично дело и огласи их за исто кривично одговорним.

Суд се није упуштао нашавши да не постоје докази по одребама члана 350 тачка 3 ЗКП-а радњама извршења кривичних дела која се стављају на терет окривљенима, у то што и сама диспозитив оптужнице а у свом опису не садржи и једну радњу нити обележје кривичног дела које се ставља на терет окривљенима осим

као што је већ речено једне паушалне оцене да је окривљени дело учинио на тај начин ... што је допутовао из Француске у Југославију да би деловао на територији СРЈ а остали се ставили под његову команду.

Међутим у недостатку таквих доказа иако је из саме оптужнице и њеног диспозитива несумњиво утврђено да се по опису ради о кривном делу шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ оптужба током претреса и завршне речи пледира на постојању кривичног дела у смислу да истог чини по ставу трећем онај ко само ступи у страну Обавештајну службу прикупља за њу податке или на други начин помаже њен рад. Међутим нити је утврђено да је окривљени Петрушић прикупљао за било коју јер се не наводи у диспозитиву оптужнице ни које службе нити на који други начин је помагао њен рад да би само сегмент тога става трећег и то први део ступање у страну Службу кроз завршну реч јавног тужиоца провејавало као оптужба против окривљених.

Међутим ни у том правцу јавна тужба није пружила ни један доказ такве доказне снаге на основу којег би се могло окривљени Петрушић и остали окривљени Петрушић и остали окривљени огласили кривим.

Он је пре свега држављанин Француске обзиром да има двојно држављанство као што је и држављанин Југославије делујући на територији Француске он се није могао ставити у страну (Француску - Француску Обавештајну Службу) поготово што је за свој опстанак ова теза морала садржавати децидирано наведену које се Службе ставио у службу окривљени ако то јесте учинио када које време је боравио у тој Служби што је све изостало током главног претреса од стране онога на чијој страни је терет доказивања.

У кривично правној теорији само ступање у страну Обавештајну службу значи укључивање у рад односно у вршење било које делатности те Службе. Дакле акт ступања може бити изричит пристанак некога да ступа у ту Службу али се може манифестовати самим прихватањем или извршењем одређених задатака службе. у конкретној ситуацији ако из признања окривљеног Петрушића произилази да је он урадио за страну Службу безбедности која је обезбеђивала одређене високе функционере Француске радио на откривању за ту Службу док је био у Француској Муслиманског фундаментализма албанског тероризма који је чињен на територији те државе никакав поуздан доказ не пружа постојању оног кривичног дела у смислу за које га терети јвна тужба јер се понавља што је и напред наведено, а нити је таква кривично правна радња описана ни једном речју у диспозитиву оптужнице нити током главног претреса а још мање за то понуђен било какав доказ.

Што се пак кривичног дела убиства из члана 47 став 2 тиче а које је таљено на терет окривљенима Петрушићу Пелемићу и Петровићу из тачке 6 Кривичног Закона Републике Србије у вези члана 23 КЗ СРЈ када је у питању Петрушић дакле као подстрекач а окривљени Пелемић Милорад и Петровић Раде као саизвршиоци из члана 41 став 2 тачка 6 у вези члана 22 КЗ СРЈ такође у том смислу не постоји ни један доказ осим признања окривљеног Петровића да је извршио кривично правне радње које признање како прихвата овај суд на главном претресу уследило услед тортуре начин на који је он то признање изнео што није довољно оглашаваје окривљених кривим за ово кривично дело када ни један други релевантан доказ није постојао.

Сви претпостављени из војно командујућег састава Војске Југославије који су били у контакту са Затвором у Дечанима из којег су наводно изведена лица двојица шиптара и то лица чији је пред крај претреса идентитет утврђен и у ком смислу је прецизирана оптужница дакле Идризи Рахман и Незири Хамид сва та лица немају апсолутно никаквих сазнања о ликвидирању поменутих лица шиптарске националности нити су таква тела икада пронађена на терену.

Ова оптужба је по налагању овога суда такође заснована на исказима сведока Савановића и Тешића али и та сведочења лица која за окривљеног Петрушића говоре да се ради о поквареном чо- веку, који очигледно су у лошим односима са осталим окривљенима не указују поуздано на радњу извршења - лишење живота оштећених јер и они наводе да претпостављају да су наведена лица лишена слободе јер како то Савановић наводи одведени једним возилом са страним униформама и пушкама па он претпоставља и да су лишени живота.

је питање) за постојање основа сумње и евентуално спровођење истражног поступка без постојања других доказа никако за оглашавање након главног претреса окривљених кривично одговорним.

С друге стране сведок Тешић а чак ни непосредних сазнања јер није ни био на територији на којој се кривично дело одиграло већ је све чуо од других људи али такође од оних који нису лично видели извршење кривичног дела већ је сва та њихова казивица као сведока сводила на рекла казала што свакако не може бити основ оглашавању окривљених кривично одговорним поготово не за оваква кривина дела - дакле најтежа која предвиђа наше Кривично законодавство.

Суд током овог доказног поступка одбио је захтев јавне тужбе да се изврши саслушање лица који су доставили своје изјаве а који су били предмет оцене у доказном поступку у овој кривичној ствари јер су били затвореници поменутог Затвора и родбине оштећених тим пре што и из тих исказа саслушаних лица које је суд прихватио у делу који се тиче кривичног дела изнуде ни једном речју се не говори о томе да су она била очевици извршења кривичних дела према оштећенима нити било ко био очевидац егзекуције. И сами сународници оштећених такође шиптарске националности говоре о томе да знају да су ова лица била у Затвору да су изведена а да њихова сазнања даљим дешавањима не досежу јер једноставно незнају шта се даље са тим лицима десило.

С ових разлога када поменути сведоци у својим изјавама се так изјашњавају на неспоран начин суд је као нецељисходна њихова саслушања на главном претресу у том смислу третирао и због тога и није непосредно на претресу саслушавао јер није било разлога да такве њихове потписане личне изјаве не прихвати у ситуацији када их је прихватио у односу на извршење једног од кривичних дела за које је и суд окривљене огласио кривим.

Својствено томе у контексту свих изведених доказа који су били представљени овом суду у смислу утврђивања извршења кривичног дела убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије а то су саслушање официра ЈНА који о томе немају сазнања, што је непостојање ни једног другог материјалног доказа у том смислу нити сазнање о томе да су ова лица ликвидирана од било ког учесника овог поступка, осим што сведок Савановић наводи да му је то познато и прича Петровића које је објаснио у истражном поступку, који је то апсолутно негирао, и објаснио да се он

252/82

- 45 -

уосталом бранно ћутањем у истражном поступку а на претресу апсолутно негирао извршење овог дела, те наводи садржаних у изјава. ма Нимонај Мирсата, Садика и Љуана Љосаја да претпостављају да су њихови сународници који су били у затвору а означени као жртве овог кривичног дела Идризи Рахман и Незири Хамди убијени јер приликом њиховог извођења из затвора им је лице кога су звали мајор а односи се на окривљеног Петрушића, њима намигнуо када је тим лицима рекао имате среће одлазите у болницу и слично. Међутим такво закључивање из таквих радњи окривљеног Петрушића не може се заиста другачије од стране овог суда ценити до њихових претпоставки и индиције о нечему што се десило у ситуацији када све по лишењу живота оштећених није постојао нити се из једног могло уврдити тачан датум начин време извршења овог кривичног дела због чега је суд окривљене ослободио од оптужбе и за ово кривино дело на основу члана 350 тачка 3 ЗКП-а.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар,
Слободанка Недељковић

Председник већа судија,
Зоран Савић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана по пријему исте Врховном суду Србије преко овог суда.